

Săptămâna 2

Cursul II

Obiectul și metoda științei politice..

Acest curs se constituie într-o introducere la ceea ce literatura de specialitate numește studiul politicii în sens larg și a domeniului care se ocupă cu acest studiu. Vor fi prezentate principalele definiții ale științei politice și evoluția modalităților de definire a acesteia. Domeniul este definit și curcumscriș în raport cu: (1) alte discipline înrudite (istorie, drept constituțional, sociologie, etc), (2) definițiile date de autorii de autoritate din domeniu și, (3) ceea ce consideră a fi știința politică cei care o predau și/sau fac cercetări în domeniu.

Cursul va accentua istoricul preocupărilor de definire a științei politice și a principalelor școli precupate de cercetare și studii în acest domeniu (teoria politică, studiile politice comparate, administrația publică, relațiile internaționale, metodologia politică). De asemenea, cursul va prezenta principalele contribuții la dezvoltarea domeniului, în special aportul adus de principalele “manuale de științe politice” elaborate până în acest moment. O atenție aparte va fi acordată discutării relației științei politice cu alte științe – domeniile hibride, specializarea științei politice, împrumuturile conceptuale, teoretice și metodologice.

Principalele provocări ale domeniului științelor politice care vor fi abordate în acest curs pot fi sumarizate astfel: 1) prin ce distinge ca și metodă de cercetare știința politică de alte științe și 2) care sunt principalele subiecte/teme care ar trebui să preocupe pe cei care fac științe politice.

Bibliografie:

Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005, pg 21 – 37.

Ronald F. King, Strategia cercetării. Treisprezece cursuri despre elementele științelor sociale, Polirom, Iași, 2005, pg. 26 – 27.

Chestionar de autoevaluare:

1. analizați comparativ capitolele din Robert E. Goodin, Hans-Dieter Klingemann (coord.), Manual de știință politică, Polirom, Iași, 2005 și Ronald F. King, Strategia cercetării. Treisprezece cursuri despre elementele științelor sociale, Polirom, Iași, 2005, pg. 26 – 27.
2. evidențiați ceea ce este comun în abordările autorilor în privința științei politice.
3. evidențiați ceea ce este distinct, propriu și original în abordările autorilor în privința științei politice.

ȘTIINȚA POLITICĂ: DISCIPLINA

Robert E. Goodin
Hans – Dieter Klingemann

Retrospectivele sînt, prin natura lor, inerent selective. Studiile cuprinzătoare care alcătuiesc *Noul Tratat de Știință Politică* conțin o mulțime de observații fascinante. Încă și mai multe apar din lectura transversală a tuturor capitolelor sale la un loc. Dar, inevitabil, acoperirea este incompletă, și, la fel de inevitabil, oarecum idiosincronică. Toți autorii sînt nevoiți să lase în afară multe contribuții merituoase, adesea pur și simplu deoarece acestea nu se potrivesc în structura lor narativă. Contributorii *Noului Tratat* povestesc o mare parte din ceea ce s-a petrecut în știința politică în ultimele două decenii, dar nici unul nu are pretenția că a spus toată povestea.

Este sarcina acestui capitol introductiv să așeze acele capitole într-un context disciplinar mai larg și să extragă unele din trăsăturile lor comune mai interesante. Întocmai după cum acoperirea fiecăruia din capitolele următoare este inevitabil selectivă, și aceea a acestei prezentări a prezentărilor este, inevitabil, cu atît mai mult astfel. Din cele cîteva teme și subteme care apar din considerarea acestor capitole ca un întreg, ne vom concentra în mod particular, asupra uneia.

Noul Tratat oferă o dovadă izbitoare a maturizării profesionale a științei politice ca disciplină. Această dezvoltare are două aspecte. Pe de o parte, există o diferențiere mărită, cu o muncă din ce în ce mai sofisticată în cadrul subdisciplinelor (și, într-adevăr în cadrul sub specializărilor din subdiscipline). Pe de altă parte, există o integrare din ce în ce mai mare între toate subdisciplinele separate.

Din cele două, două, diferențierea și specializarea crescîndă este povestea mai familiară, în timp ce integrarea este una mai surprinzătoare. Dar clar, este vorba astăzi despre o deschidere din ce în ce mai mare spre, și curiozitate pentru ceea ce se întîmplă în subdisciplinele adiacente. O agendă intelectuală din ce în ce mai comun împărtășită între cele mai multe dintre subdiscipline, face posibil ca inovațiile teoretice să călătorească peste granițele subdisciplinare. O garnitură de instrumente metodologice din ce în ce mai împărtășită ușurează aceste schimburi. Toate acestea sînt facilitate în schimb de o serie întregă de sintetizatoare ale disciplinei, adesea

ferm înrădăcinate intelectual într-o disciplină particulară, dar în stare să vorbească multor subdiscipline în termeni pe care îi găsesc extrem de atrăgători. Dintre numeroasele lucruri care ne surprind citind capitolele *Noului Tratat* ca întreg, acestea sînt acelea care ne surprind cel mai puternic și asupra cărora vom elabora în acest capitol.

I Știința politică, ca disciplină

Susținerea centrală a acestui capitol este că știința politică, ca disciplină, a devenit tot mai matură și mai profesionalizată.¹ Ca un preliminar important al acelei discuții, trebuie să ne adresăm, cu necesitate pe scurt, cîtorva întrebări de prag. Ce înseamnă pentru știința politică a constitui o disciplină? Ce este politicul? În ce sens poate studiul politicului să aspire la statutul de știință?

A Natura unei discipline

Deprinși cum sîntem, să vorbim despre subdiviziunile studiului academic, ca despre “discipline”, merită să reflectăm la implicațiile mai largi ale acestei fraze. După *Concise Oxford English Dictionary*, o disciplină este felurit definită ca: “ o ramură de știință; antrenament mental și moral, adversitate cu acest efect; antrenament, exercițiu militar...; ordine menținută între elevi, soldați, prozonieri,etc.; sistem de reguli de comportare; controlul exercitat asupra membrilor unei biserici; pedeapsă; mortificare prin penitență (ecleziastic).”

Ultima definiție din dicționar pare să aibă numai aplicații marginale la disciplinele academice, dar cele mai multe dintre celelalte au clar copii fidele. O “disciplină” academică ar putea avea scopul minimal de a “pedepsi”, cel puțin în sensurile cele mai literale (Foucault 1977). Totuși, comunitatea de oameni de știință, care constituie colectiv o disciplină, exercită o funcție de strictă supraveghere – atît asupra celor care lucrează în ea, cît și, în mod special, asupra celor care aspiră să facă

---

¹ Odinioară “profesionalizat” însemna instantaneu și îngust “americanizat”. Dar așa cum am arătat în Prefața noastră și este evident din afilierile contributorilor la *Noul Tratat*, profesia ea însăși devine din ce în ce mai internaționalizată, atît în ce privește personalul, cît și preocupările profesionale.

acest lucru. “Menținerea ordinii” nu este chiar la fel cu aceea a soldaților și elevilor, și nici antrenamentul nu este strict asemănător exercițiului militar. Dar cu toate acestea, există un sens puternic (care se schimbă în timp) a ceea ce este și nu este o muncă bună în cadrul disciplinei, și există o anumită cantitate de învățare aproape mecanică implicată în “stăpânirea” unei discipline.

Toți termenii standard uzitați în descrierea disciplinelor academice revii mereu înapoi la aceeași imagistică. Spre exemplu, mulți preferă să se gândească la analiza politică mai mult ca la o “artă” sau “meșteșug”, decât ca la o “știință”, în sens strict (Wiladvsy 1979). Dar atunci, meșteșugul politicului, după acea analogie, poate fi stăpânit numai în aceeași manieră în care se dobândește orice meșteșug, prin ucenicia (în ateliere academice, “învățînd”) la un “maestru” recunoscut. Altor le place să vorbească despre politic, ca și despre studiul acestuia, ca despre o “vocație” (Weber 1919/1946) sau o “chemare”.² Dar, ca să spunem drept, este o vocație mai degrabă decât o pasiune, o slujbă, mai degrabă decât un hobby; și, ca și în sîmburele sensului religios, tot astfel și în cel academic, “chemarea” în chestiue se află în serviciul unei puteri mai înalte (fie aceasta comunitatea academică sau Dumnezeu). În fine, cei mai mulți dintre noi, vorbesc despre disciplinele academice ca despre “profesiuni” În încîntătoarea frază a lui Dwight Waldo (1975: 123), “științele știu, profesiunile profesează”. Ceea ce oamenii de știință profesează sînt, totuși, articole de credință colectivă.

Oricum le-am privi, atunci, disciplinele sînt interpretate în mare parte ca șefi severi. Dar aceleași tradiții și practici disciplinare primite, care ne modelează și ne constrîng sînt totodată puternic capacitative. Cadrul furnizat de structura tradițiilor unei discipline, concetreză cercetarea și facilitează colaborarea, atît neintenționată cît și intenționată. Un cadru disciplinar împărtășit dă posibilitatea unor simple calfe să stea, productiv, pe umerii gigantilor. Și dă de asemenea posibilitatea gigantilor să construiască pe contribuțiile legiunilor de practicieni înzestrați, mai comuni.³

Disciplina, academică sau de alt fel, este așadar exemplul clasic de mecanism auto constrîngător folositor. Supunerea cuiva la disciplina unei discipline – sau în cazul cercetătorilor hibrizi ai lui Dogan (mai jos : cap. 3), a mai multora – conduce la

---

² Atît *Invitation to Sociology* (1963) a lui Berger, cît și *Advice to a Young Scientist* (1989: mai ales cap. 2) a lui Medawar, se apropie de aceasta. O mare parte a celei mai frumoase munci a genului rămîne pe drept renumitei lucrări a lui F. M. Cornford *Microcosmographia Academica* (1908).

³ Pentru o dovadă clară a felului în care anumite descoperiri se află “în cărți” în anumite momente, consideră cazurile de “descoperiri multiple” discutate de Merton (1973).

o mai multă și indiscutabil mai bună muncă, atât individual, cât și colectiv. Acest lucru este la fel de adevărat atât pentru “șefii” cât și pentru “indienii” disciplinei, la fel de adevărat pentru “cocoșii tineri” cât și pentru “bărbile sure”.

Ramurile educației academice sînt “profesiuni” și în același timp, discipline. “Profesional” conotează, înainte de toate, un grad relativ ridicat al statusului ocupațional; iar organizarea “asociațiilor profesionale” naționale și internaționale are fără îndoială de a face, și nu în mică măsură, cu securizarea statusului și a salariilor oamenilor de știință astfel organizați. Dar termenul “profesional” indică de asemenea, și mai important, o anumită atitudine față de munca cuiva. O profesiune este o comunitate auto organizatoare, orientată spre anumite sarcini sau funcțiuni bine definite. O comunitate profesională este caracterizată, și într-o măsură mare definită, de anumite standarde și norme auto impuse. Membri care intră în profesie sînt socializați în acele standarde și norme, membri curenți sînt evaluați în termenii acestora. Aceste standarde și norme profesionale nu numai că formează baza de evaluare a profesioniștilor unul de către celălalt; ele sînt “internalizate”, cu profesioniștii înșiși adoptînd în lumina lor,⁴ o “atitudine critic reflexivă” față de propriile performanțe.

Desigur, standardele și normele specifice variază de la o profesiune la alta. Dar în toate profesiunile există un sens al “competenței profesionale minime”, captat de ritualul “examenelor de calificare” pentru politologii în devenire din programele de pregătire post universitare nord americane. Și în toate profesiunile există noțiunea unor “răspunderi ale rolului” specifice, atașate calității de membru dintr-o profesiune. Etica profesională a universitarilor poate că nu atinge chestiuni de viață și de moarte, în exact același fel ca a doctorilor și avocaților. Dar virtual toate profesiunile universitare au din ce în ce mai mult coduri formale de etică, care ating în mare măsură acele chestiuni care au de a face cu integritatea în conducerea și difuzarea cercetării; și se așteaptă din partea tuturor profesioniștilor să adere cu fidelitate la ele (APSA 1991).

Una din temele noastre din acest capitol este creșterea “profesionalismului” în cadrul științei politice ca întreg. Prin aceasta înțelegem, întîi că există un acord din ce în ce mai mare, cu privire la acel “miez comun” care este

---

⁴Hart (1961) înfățișează într-un mod foarte similar normele sistemelor legale, ca fiind, mai general, internalizate. Despre natura profesiunilor și orientarea către acestea, vezi Hughes /1958) și Parsosns (1968).

considerat că definește, în cadrul profesiei, “competența profesională minimă”. În al doilea rând, există o tendință din ce în ce mai mare de judecare a muncii, a celei proprii mai mult decât a altora, în termenii unor standarde din ce în ce mai înalte de excelență profesională.

În vreme ce standardele minimale sînt cele în general împărtășite, aspirațiile mai înalte sînt numeroase și variate. Dar și în știința politică, ca și în medicină, fiecare sub specialitate din cadrul unei profesii mai mari, are propriile sale standarde de excelență interioare, după care este judecat fiecare membru al acelei facțiuni a profesiei. Și în știința politică, ca și în medicină, există, în profesia ca întreg, un înțeles foarte general, cu privire la felul în care se situează laolaltă toate subspecialitățile pentru a forma un tot coerent mai larg.

B Ce este politicul?

Observațiile anterioare, într-o măsură mai mică sau mai mare, se referă, la disciplinele academice destul de general. Disciplinele se diferențiază unele de celelalte în multe feluri, în principal între ele, prin preocupările lor concrete și prin metodologiile pe care și le-au apropiat. Cu toate că există, așa cum vom demonstra, un număr de “trucuri” folositoare în instrumentarul științei politice, care sînt împărtășite de cei mai mulți dintre membrii celor mai multe din sub discipline, Alker (mai jos cap. 35) este fără putință de tăgadă, corect cînd spune că știința politică nu este în posesia – și încă și mai puțin se definește în termenii – unui singur mare aparat metodologic propriu, de felul aceluia proprii multor discipline. Mai curînd, știința politică, ca disciplină, este definită prin preocupările sale concrete, de fixarea ei pe “politic” în toate miriadele forme ale sale.

“Politicul” ar putea fi cel mai bine caracterizat ca *folosirea constrînsă a puterii sociale*. Pornind mai departe de aici, studiul politicului – fie de către oamenii de știință, fie de către politicienii practicieni - poate fi caracterizată, în schimb, ca

*studiul naturii și surselor acelor constrângeri și a tehnicilor pentru folosirea puterii sociale în cadrele acelor constrângeri.*⁵

Dacă definim politicul în termeni de putere, îi vom urma pe numeroși alții care au făcut-o înaintea noastră.⁶ De pe acum, “puterea” este bine cunoscută ca fiind un câmp conceptual încărcat.⁷ Cu tot respectul pe care îl avem pentru complexitatea sa, refuzăm însă să ne lăsăm atrași în aceasta. Vechea definiție neo weberiană a lui Dahl (1957) ne servește încă foarte bine. În acei termeni, X are putere asupra lui Y atîta vreme cît: (i) X este capabil, într-o manieră sau alta, să îl facă pe Y să facă ceva (ii) care îi convine mai mult lui X, și (iii) pe care Y altfel nu l-ar fi făcut.

Locul în care analiza noastră se depărtează de tradiție este în definirea politicului în termenii folosirii *constrînse* a puterii. Pentru modul nostru de gîndire, puterea neconstrînsă este forța pur și simplu. Nu este nicidecum un joc al puterii politice, cu excepția poate în cîteva sensuri degenerate, de cazuri limită. Forța pură, literal vorbind, este mai mult provincia fizicii (sau în analogii săi sociali: științele militare și artele marțiale), decît cea a politicului.⁸ Constrîngerile sub care actorii politici operează, și manevrarea strategică pe care ei o ocazionează și care apare în cadrul acestora, este ceea ce pare să constituie pentru noi esența politicului.⁹ Analiza acelor constrîngeri – de unde vin ele, cum operează, cum ar opera în cadrul lor agenții politici – este ceea ce ni se pare să se afle în inima studiului politicului.¹⁰

Vorbim, în general, despre *folosirea* puterii sociale. (mai degrabă decît, mai specific, despre “exercitarea” sa) pentru a arăta multitudinea de căi în care agenții politici ar putea manevra în interiorul unor astfel de constrîngeri. Pentru noi, înțelesul

---

⁵ Ceea ce, la rîndul său, dă naștere la focalizarea duală a disciplinei, identificată de Almond (mai jos cap. 2), pe “proprietățile instituțiilor politice și criteriile pe care le folosim în evaluarea lor.”

⁶ Notabili printre ei: Weber (1922/1978); Lasswell și Kaplan (1950); Dahl (1963) și Duverger (1964/1966). Noi, ca și ei, ne concentrăm în mod specific pe puterea “socială”, puterea oamenilor asupra altor oameni.

⁷ Textelor clasice cum ar fi cele ale lui Russell (1938), Jouvenel (1945/1948) și Dahl (1957; 1961; 1963) li s-au alăturat recent cele ale lui Lukes (1974), Barry (1989: mai ales cap. 8-11) și Moriss (1987).

⁸ Astfel, despre un dictator absolut în căutarea puterii totale, neconstrînse, s-ar putea spune pe drept cuvînt că este angajat într-o (inevitabil, futilă) încercare de transcendere a politicului.

⁹ Să considerăm următoarea analogie extrasă dintr-o disciplină înrudită. Filosofii discută în termeni de considerații “puternice”, de demonstrații “constrîngătoare”, și altele asemenea (Nozick 1981: 4-6). Dar să considerăm un argument de genul că, dacă noi l-am crede, am muri; acesta este maximum de constrîngere la care poate ajunge un argument; dar a cîștiga puncte cu mijloacele unui astfel de argument pare a fi antiteza unei dispute filosofice adevărate, esența căreia este dă-și-ia. După același raționament, esența reală a politicului este manevrarea strategică (Riker 1986); iar forțele irezistibile, în măsura în care nu lasă nici o posibilitate pentru o astfel de manevrare, sînt antitezele politicului (oricît de mult succes ar avea în a-i face pe alții să facă ceea ce vrei tu).

¹⁰ Spunînd aceasta îl urmăim (în mare) pe Crick 1962.

termenului acoperă actele intenționate, ca și pe cele neintenționate ale unei acțiuni cu scop (Merton 1936). Pentru noi, înțelesul lui acoperă atât politicul manipulator disimulat, cât și jocurile deschise de putere (Schattschneider 1960; Goodin 1980; Riker 1986). Pentru noi, înțelesul lui acoperă atât lucrarea activă, cât și cea pasivă a puterii, normele internalizate, cât și amenințările externe (Bachrach și Baratz 1963; Lukes 1974). Infama “lege a reacțiilor anticipate”, a non-deciziilor și modelării hegemonice a preferințelor oamenilor (Laclau și Mouffe 1985), trebuie toate accommodate în orice înțeles decent expansiv al politicului.

Încă un comentariu referitor la concepte. Definind politicului (și studiul lui) așa cum o facem noi, ne depărtăm explicit de tradiția pur *distribuțională* a formulării clasice a “politicului” a lui Lasswell (1950), ca fiind “cine ia ce, când și cum”.¹¹ Poate că este adevărat că toate actele politice au în cele din urmă consecințe distribuționale; și poate că este la fel de adevărat că în aceasta rezidă cea mai mare parte a interesului nostru față de fenomen. Dar în termeni de semnificație a actului pentru actor, multe acte politice sînt în primă instanță clar non distribuționale. Și chiar în ultimă analiză, mare parte din semnificația – atât obiectivă, cât și subiectivă – a anumitor interacțiuni politice s-ar putea să nu fie niciodată reductibile la întrebările grosiere privind împărțirea plăcintei sociale. Politicile distributive, regulative, redistributive (Lowi 1964) și cele identitare (Sandel 1982) pot avea toate propriile lor stiluri distincte. Luptele distribuționale sînt caracterizate, în termenii economici ai bunăstării, ca certuri privitoare la de care parte a frontierei paretiene ne aflăm; dar a ajunge la frontiera paretiană este ea însăși o problemă spinoasă, implicînd o mulțime de politicianisme de multe feluri, care este adesea clar non distribuțională, cel puțin într-o primă instanță. Important și incontestabil este că înțelegerea noastră a politicului are nevoie să fie acordată la luptele distributive, dar este la fel de important ca aceasta să nu fie atașată dinainte la analiza exclusivă în termenii lor a orice altceva.

---

¹¹ Sau a lui Easton (1965) după care politicul este alocarea autoritativă a valorilor – cel puțin în măsura în care aceasta este construită în primul rînd și precumpănitor, ca o chestiune de alocare a “lucrurilor de valoare” dintr-o societate.

C Mai multe științe ale politicului

S-a scurs multă cerneală în legătură cu chestiunea dacă, sau în ce sens, studiul politicului este sau nu cu adevărat o știință. Răspunsul depinde în mare măsură de cât de mult se străduiește cineva să se adîncească în termenul “știință”. Noi preferăm o definiție minimalistă a științei ca fiind numai o “cercetare sistematică, cu o construcție care tinde spre un set din ce în ce mai înalt diferențiat de propoziții ordonate despre lumea empirică.”¹² În acești termeni deliberat spartani, puține sînt motivele pentru care să considerăm că studiului politicului nu poate aspira la a fi științific.

Desigur, mulți sînt cei care înțeleg mult mai mult prin acest termen. Un pozitivist logic ar putea defini aspirațiile științei în termenii descoperirii unui set de “legi acoperitoare” atît de puternice încît chiar numai un singur contra exemplu să fie suficient spre a le falsifica. Clar, aceasta situează aspirațiile științei mult prea sus ca să fie vreodată atinse de studiul politicului. Adevărurile științei politice, oricît de sistematice ar fi ele, sînt și par inevitabil destinate să rămîna esențialmente probabilste în formă. ”Întotdeauna” și “niciodată” din legile acoperitoare ale pozitivistului logic nu găsesc nici un punct de sprijin în lumea politică, în care lucrurile întotdeauna vor “părea mai mult sau mai puțin” să se întîmple.

Motivul nu este atît că modelul nostru explicativ este incomplet, nu atît că există alți factori în joc pe care nu am reușit deocamdată să-i factorizăm. Și aceasta este inevitabil adevărat, desigur. Dar sursa mai adîncă a unor astfel de erori din modelul pozitivist al științei politice, se află în interpretarea greșită a naturii subiectului său. Modelul legii acoperitoare ar putea (sau nu ar putea: aceasta este un alt subiect) să lucreze suficient de bine pentru mingile de biliard supuse tipului de forțe presupuse de modelul mecanicii newtoniene: acolo se poate spune despre toate acțiunile că au fost cauzate, iar cauzele pot fi exhaustiv urmărite pînă la forțele care acționează extern asupra “actorilor”. Dar ființele umane, în vreme ce incontestabil, sînt supuse deasemenea anumitor forțe cauzale, sînt, în parte, și actori intenționali, capabili să cunoască și să acționeze pe această bază. “Credință”, “scop”, “intenție” sînt toate elemente potențial cruciale în explicarea acțiunilor umane, într-un fel care nu sînt în explicarea “acțiunilor” unei mingi de biliard. Subiecții studiului din politic, ca

---

¹² După mai vechile tradiții *Wissenschaft* din universitățile germane, de la care americanii din secolul 19 au importat știința politică în țara lor. (Waldo 1975; 25-30) – și la care revin acum “oamneii de știință ai politicii” contemporani (Rivlin).

în toate științele sociale, au un statut ontologic important diferit față de acela al mingilor de biliard; iar aceasta, în schimb, face modelul pozitivist al legii acoperitoare să le fie profund inadecvat, într-un fel în care nu l-ar constitui pentru mingile de biliard.¹³

A spune că înțelegerea științifică în politic trebuie să includă în mod crucial o componentă care să se lege de semnificația actului pentru actor nu este totuși, cu necesitate a nega științei politice accesul propriu la toate echipamentele științei. Modelarea matematică și testarea statistică rămân la fel de folositoare ca întotdeauna.¹⁴ Interpretarea rezultatelor este tot ceea ce trebuie să fie schimbat. Ceea ce culegem cu acele unelte este văzut acum, nu ca lucrarea inexorabilă a unor forțe exterioare asupra unor actori pasivi, ci mai degrabă ca răspunsuri comune sau convenționale ale unor oameni similari în situații similare. Convențiile se pot schimba, și cu atât mai mult circumstanțele, astfel că adevărurile descoperite prin aceasta, sînt poate mai puțin “universale” ca acelea ale fizicii newtoniene. Dar de vreme ce noi putem, într-o manieră asemănătoare, să aspirăm la modelarea (mai mult sau mai puțin completă) a schimbărilor din chiar însăși convențiile și circumstanțele respective, am putea eventual să aspirăm la finalizări chiar și în această ramură mai amorfă a științei.

II Maturizarea profesiunii

Ceea ce sugerează cel mai puternic capitolele *Noului Tratat* luate la un loc, este maturitatea în creștere a științei politice ca o disciplină. Dacă s-a făcut “progres” sau nu, în maniera optimistă a lui Gabriel Almond (mai jos capitolul 2), este probabil o altă chestiune. Dar maturitate, înțeleasă în termeni de dezvoltare obișnuită a unei capacități crescute de a vedea lucrurile dintr-un alt punct de vedere, pare într-adevăr că s-a realizat substanțial în cele mai multe dintre diviziunile disciplinei.

---

¹³ Pentru sondaje bune asupra acestei chestiuni, vezi Hollis (1977), Taylor (1985), și, cu trimitere specifică la politic, Moon (1975) și Almond și Genco (1977). Sensibilitatea post-pozitivistă pentru preocupări atât de hermeneutice iese mult în evidență de-a lungul a numeroase capitole a *Noului Tratat*, așa cum se discută mai jos în Secțiunea IIIC.

¹⁴ Într-adevăr, unele dintre cele mai însemnate dezvoltări matematice din știința politică recentă, au venit din elaborarea modelului “actorului rațional”; iar forțele fundamentale care au condus acele

Nu a fost întotdeauna așa. “Revoluția comportamentală”, în zilele sale de glorie, a fost din multe perspective o afacere în totalitate iacobină; și nu ar fi o exagerare să împingem analogia prea departe, spunând că reacția a fost categoric thermidoriană, când i s-a dat pașaportul. Revoluționarii comportamentaliști timpurii, dinspre partea lor, erau devotați desființării formalismelor politicii – instituții, carte organizaționale, mituri constituționale și ficțiuni legale – considerându-le ca pură impostură. Aceia pe care revoluția comportamentală i-a lăsat în urmă, tot astfel după cum au încercat cei de mai târziu să o lase în urmă, și-au aruncat disprețul olimpien asupra pretențiilor științifice ale noii discipline, invocând înțelepciunea învățaților și a secolelor.¹⁵

O generație mai târziu, scenariul s-a rejucat cu revoluționarii “alegerii raționale” care impuneau ordine formală și rigoare matematică asupra logicii mai laxe, împrumutată de comportamentaliști din psihologie. Încă o dată, lupta a asumat o formă maniheistă Binele versus Răul. Nu trebuiau tolerate jumătățile de măsură. În numele intergității și a economiei teoretice, modelatorii alegerii raționale s-au străduit (cel puțin inițial) să reducă toate politicile la inter jocul îngustului interes material propriu – scoțînd afară, în acest proces, valorile și principiile și atașamnetele oamenilor ca și instituțiile și istoria oamenilor.¹⁶ În revoluția alegerii raționale, întocmai precum în cea comportamentală, s-au repurtat numeroase victorii prestigioase (Popkin *et al.* 1976). Dar în vreme ce s-a cîștigat mult, s-a și pierdut mult.

În contrast cu ambele aceste momente revoluționare, se pare că ne aflăm acum într-un moment de apropiere. Singura contribuție cea mai semnificativă spre această apropiere, care apare peste tot în capitolele următoare, este apariția “noului instituționalism”. Politologii nu mai gîndesc în termenii sau /sau ai agenției sau structurii, intereselor sau instituțiilor ca forțe conducătoare; acum, virtual toți cercetătorii serioși ai disciplinei ar spune că este o chestiune de mixtură judicioasă a

---

modele sînt alegerile raționale ale indivizilor înșiși, mai curînd decît forțele cauzale care acționează din exterior asupra lor.

¹⁵ Se pot invoca formulările obiective ale agendei comportamentaliste ale lui Dahl (1961a) și Ramsey (1962). Formulări judicioase ale reacțiilor instituționaliste pot fi găsite la Ridley (1975) și Johnson (1989), cu o aripă mai filozofică a reacției anti-științifice fiind probabil cel mai bine reprezentată de Oakeshott (1951/1956) și Stretton (1969). Pentru formulările “post-comportamentaliste”, vezi mai ales Wolin (1960), McCoy și Playford (1968) și Easton (1969); filozofia feței de știință a acestei tendințe este bine reprezentată în *Tratatul* Greenstein-Polsby în capitolul deosebit de judicious al lui Moon (1975).

¹⁶ Manifestările timpurii clasice îi include pe Mitchell (1969) și Riker și Ordershook (1973). Criticile schiațte aici în text vin dinspre critici prietenoși (Goodin 1976; Sen 1977; North 1990) iar modelele

amîndorura (Rothstein mai jos: cap. 5; Weingast mai jos: cap. 6; Majone mai jos: cap. 26; Alt și Alesina mai jos: cap. 28; Offe mai jos: cap. 29). Politologii nu mai gîndesc în termenii sau/sau ai propensiunilor comportamentale sau ai cartelor organizaționale: din nou, virtual toți cercetătorii serioși ar spune acum că este o chestiune de analiză a comportamentului în cadrul parametrilor dispuși de faptele instituționale și de structurile de oportunitate (Pappi, mai jos: cap.9; Dunleavy mai jos: cap. 10). Politologii nu mai gîndesc în termenii ori/ori ai raționalității sau obișnuinței; virtual toți modelatorii teoriei alegerii raționale apreciază acum constrîngerile sub care acționează oamenii reali, și încorporează în modelele lor proprii multe din acele feluri de scurtături cognitive pe care psihologii politici le-au studiat îndelung (Pappi mai jos: cap 9; Grofman mai jos: cap. 30). Politologii nu mai gîndesc în termenii ori/ori ai realismului sau idealismului, intereselor sau ideilor ca forțe conducătoare în istorie: virtual toți cercetătorii serioși ai subiectului decupează părți substanțiale din rolurile ambelor (Goldman mai jos: cap. 16; Sanders mai jos: cap. 17; Keohane mai jos: cap. 19; Nelson mai jos: cap. 24; Majone mai jos: cap. 26). Politologii nu mai gîndesc în termeni de știință ori/ori sau în comparații narative, atotcuprinzătoare între națiuni sau în studii de caz minuțios prelucrate, unice pînă la ele: virtual totții cercetătorii serioși ai subiectului văd acum meritul în tratarea detaliilor locale și apreciază posibilitățile studiului sistematic, statistic constrîngătoare chiar și în cazuri N mici (Whitehead mai jos: cap. 14; Ragin *et al* mai jos: cap. 33). Politologii nu mai cred în termenii ori/ori ai istoriei sau științei, mono-cauzalitate sau complexitate descurajantă.: chiar econometricienii îndrîjiți au fost acum forțați să admită virtuțile procedurilor estimative care sînt sensibile la efectele de “cale” (Jackson mai jos: cap. 32), iar modelele simpliste timpurii ale interacțiunilor politico-economice au fost acum mult îmbogățite (Hofferbert și Cingranelli mai jos: cap. 25; Alt și Alesina mai jos: cap. 28).

Chestiunea nu este numai că s-au realizat apropieri pe toate aceste fronturi. Ceea ce este și mai important este felul în care acest lucru a fost realizat și spiritul care a pătruns disciplina în forma sa nou configurată. Deși fiecare cercetător și facțiune ar pune accentul în mod diferit pe elementele care s-au combinat, rămîne faptul că, acele concesiuni care au fost făcute, s-au realizat mai degrabă cu dragă inimă decît cu dușmănie. Ele s-au făcut , nu dintr-un pluralism de genul “trăiește și lasă-I și pe ceilalți să trăiască”, și și mai puțin dintr-un nihilism postmodern. Mai

---

rafinat ale alegerii raționale merg acum într-un fel (deși) nu îndestul de departe – cf. Offe mai jos cap. 29 – înspre incluziunea tuturor. (Kiewiet 1983; Mansbridge 1990; Monroe 1991).

curînd, concesiile au fost realizate iar compromisurile încheiate în deplină conștiință de ceea ce este la miză, a alternativelor care sînt la ofertă și a combinațiilor care au sens.¹⁷ Rezultatul este fără îndoială eclectic, dar este un eclecticism ordonat, mai curînd decît o pură pastișă.

Politologii generațiilor actuale, individual sau colectiv, vin echipați cu un instrumentar mai bogat decît predecesorii lor. Puțini dintre cei antrenați la oricare dintre instituțiile majore după 1970 înapoi, vor fi nejustificat intimidați (sau nejustificat impresionați) de teoriile sau tehnicile din psihologia comportamentală, sociologia empirică sau economia matematică. Firesc, fiecare dintre ei va avea predilecția lui sau a ei spre acestea. Dar azi cei mai mulți vor fi perfect familiarizați cu toate acele tradiții metodologice, dorind și fiind în stare să împrumte și să fure, să respingă și să pareze, după cum cere ocazia.¹⁸

Sînt multe feluri de a povesti și repovesti aceste istorii disciplinare, cu lecțiile corespușătoare despre cum să evităm ceea ce este cel mai rău și să realizăm ceea ce este mai bine în viitor. Un fel de a spune povestea ar fi în termenii creșterii și declinului maștrilor guru. Perioadele neproductive din preistoria științei politice moderne, întocmai ca și în filosofia politică de la mijlocul secolului , au fost caracterizate de maștri guru și discipolii lor, primii angajînd discuții minimal, iar ultimii aproape de loc.¹⁹ Aceste dialoguri ale surzilor au fost transformate în angajări productive, colaboratoare numai odată ce feudele fașionale au fost înlocuite cu un oarecare simș al întreprinderii comune și al unei preocupări disciplinare întrucîntva împărtășite.²⁰

---

¹⁷ Să considerăm spre exemplu, *modus operandi* al lui Fiorina (1995): “Eu îi învăț pe studenții mei că modelele alegerii rașionale sînt extrem de folositoare atunci cînd riscul este mare, iar numerele mici, în recunoașterea faptului că nu este rașional să mergi în întîmpinarea neplăcerilor spre a maximiza, dacă consecințele sînt benigne, și/sau acțiunile tale nu aduc nici o diferență... Ca atare, lucrînd pe comportamentul de masă eu utilizez noșuni minimaliste de rașionalitate (Fiorina 1982:83), în vreme ce lucrînd asupra elitelor eu asum o ordine mai înaltă de rașionalitate (Fiorina 1989: cap. 5, 11).

¹⁸ Exemple remarcabile ale unor astfel de dexterități includ *Explaining Technical Change* (1983) a lui Elster (1983) și *Making Democracy Work* (1993) a lui Putnam. Elster și Putnam sînt practicieni deosebit de înzestrați ai acestei arte, emblematice deși nu reprezentative, a științei politice de la sfîrșitul secolului .

¹⁹ A se compara discuția lui Dogan (mai jos: cap. 3) despre “nesocotirea reciprocă” printre sociologii de la sfîrșitul secolului ca Durkheim, Weber, Toennies și relatarea lui Simmel și Waldo (1975: 47-50) a războaielor continue dintre Chicago și Harvard din anii 1930 cu relatarea lui Parekh (mai jos: cap. 21) despre filosofia politică de la mijlocul secolului douăzeci.

²⁰ Într-adevăr judecîn după relatarea lui Warren Miller (cap. 10 mai jos) istoria timpurie a breșelor - în cazul lui revoluția comportamentală - a fost similar caracterizată de conversații inter -discipline de exact acest fel. S-ar putea spune același lucru despre mișcarea “alegerii publice”, care a crescut din colaborarea dintre economiștii finanțelor publice (Buchanan, Olson), juiști (Tullock), politologi (Riker, Ostrom și sociologi (Coleman) – pentru a povesti istoria disciplinei numai în termenii primilor

O altă lecție de învățat din această poveste privește bazele cele mai probabile ale unui consens suficient de acoperitor pentru fondarea unei atari întreprinderi comune. Ca în politica liberală însăși (Rawls 1993), tot astfel, mai general, în artele liberale: un *modus vivendi* suficient pentru colaborare productivă este posibil să apară în cadrul unei discipline academice numai la nivele joase de analiză și abstracție. Este curată nebunie să bruschezi sau să amăgești o comunitate diversă și dispersată de cercetători într-un consens inevitabil fals și fragil asupra chestiunilor fundamentale – fie acesta formulat în termenii unei singure adevărate filosofii a științei (pozitivismul logic sau una dintre numeroasele sale alternative), fie în termenii unei singure adevărate teorii a societății (structural-funcționalism, teoria sistemelor, alegerea rațională, sau orice altceva).

Nesfârșitele dispute asupra fundamentelor sînt pe cît de inutile, pe atît de neproductive, totuși. Simpla împărtășire a lucrurilor elementare – blocurile de construcție ale științei – merge mult înspre consolidarea unui sens împărtășit al disciplinei (Elster 1989). Trucuri și instrumente și teorii care au fost inițial dezvoltate într-o singură conexiune pot, după cum la fel de des nu pot, să fie transpuse în alte situații – *mutatis mutandis*. Numeroase mutații, adaptări și reinterpretări, sînt într-adevăr adesea necesare spre a face instrumentele împrumutate potrivite cu noile lor folosințe. Dar împrumutul, fertilizarea în cruce și hibridizarea, și constrîngerile conceptuale pe care le impune ambelor părți ale relației de dare și luare cu împrumut, este ceea ce pare să constituie la ora actuală, în principal, progresul științific (Dogan mai jos; cap. 3).

Dacă este o “știință” strict vorbind, ceea ce s-a realizat, este o altă întrebare— și este una care e mai bine dacă este lăsată deschisă, depinzînd de hotărîrea ultimă a interminabilelor dispute dintre filosofi științei ei înșiși asupra “adevăratei” naturi a științei. Dar după standardele definiției spartane a științei pe care noi am propus-o în Secțiunea IC de mai sus - “ cercetare sistematică, cu o construcție care tinde spre un set din ce în ce mai înalt diferențiat de propoziții ordonate despre lumea empirică.” – disciplina noastră a devenit într-adevăr mai științifică. Cu certitudine este acum mai mult diferențiată, atît în structura sa internă, cît și în propozițiile sale despre lume.

Mai este însă încă o altă întrebare , aceea dacă creșterea științei astfel înțeleasă este un ajutor sau un impediment în calea înțelegerii științifice genuine. Este

---

președinți ai corpului său de vîrf, Public Choice Society. Mărturie a puterii frustrante a enclavelor subdisciplinare se găsește la Almond (1990) și Easton și Schelling (1991).

o întrebare deschisă dacă noi cunoaștem mai mult, sau mai puțin, acum că am tăiat lumea în felii din ce în ce mai mici. Mai mult nu înseamnă cu necesitate mai bun. Metafizicienii își formulează aspirațiile în termenii “tăierii realității la îmbinările ei”. Oamenii de știință, în a lor construcție a teoriilor, se află întotdeauna în pericolul nu numai de a tăia în locurile proaste, dar și, pur și simplu, de a face prea multe tăieturi. Teoretizarea de nișă și marketingul de boutique s-ar putea foarte bine dovedi o serioasă piedică în calea înțelegerii genuine în știința politică, ca în atât de multe din celelalte științe ale societății și ale naturii.

Este treaba integratorilor subdisciplinelor profesiei de a surmonta aceste efecte, de a aduna toate bucățile disparate de cunoaștere laolaltă. Pe baza dovezilor din Secțiunea IV de mai jos se pare că ei fac acest lucru admirabil.

III Pietre de hotar profesionale

Profesionalizarea crescândă a profesiei este manifestă în multe feluri. Poate cea mai importantă este măsura în care practicienii, indiferent de specializările lor particulare, împărtășesc cel puțin un fundament minimal în aceleași, în general, tehnici metodologice și în general în aceeași literatură fundamentală. Acestea s-au realizat în nenumărate moduri – în educația post universitară, în școlile de vară de la Michigan sau Essex, sau în slujbe, predare și cercetare. Adâncimile și detaliile acestor fundamente comune variază ușor, depinzând de țară și de sub domeniu.²¹ Dar virtual toți politologii astăzi au o tolerabilă cunoaștere a ecuațiilor de regresie, și virtual toată lumea este cel puțin familiarizată, în mare, cu același corpuș de clasici din domeniu.

A Texte clasice

Știința politică, asemănător tuturor celorlate științe naturale și sociale, devine din ce în ce mai mult o disciplină care se bazează pe articole. Dar în vreme ce unele dintre articolele clasice din reviste nu se dezvoltă niciodată într-o carte, și unele dezbateri

---

²¹ Acest fundament metodologic comun poate cel mai bine să fie văzut ca fiind inclus între Galtung (1967) și King, Keohane și Verba (1994).

întregi se poartă numai în paginile revistelor, cele mai durabile contribuții vin încă, predominant în forma cărții.²² Opera lui Almond și Verba *Civic Culture* (1963), a lui Campbell, Converse, Miller și Stokes *American Voter* (1960), a lui Dahl *Who Governs?* (1961b), a lui Dahrendorf *Class and Class Conflict in Industrial Society* (1959), a lui Deutsch *Nerves of Government* (1963), a lui Downs *Economic Theory of Democracy* (1957), a lui Easton *System Analysis of Political Life* (1965), a lui Huntington *Political Order in Changing Societies* (1968), a lui Key *Responsible Electorate* (1966), a lui Lane *Political Ideology* (1962), a lui Lindblom *Intelligence of Democracy* (1965), a lui Lipset *Political Man* (1960), a lui Moore *Social Origins of Dictatorship and Democracy* (19966), a lui Neustadt *Presidential Power* (1960), a lui Olson *Logic of Collective Action* (1965): toate acestea constituie moneda curentă a profesiei, *lingua franca* a disciplinei noastre împărtășite și pietrele de hotar pentru ulterioarele contribuții la ea.²³

Una din manifestările definitorii ale noului profesionalism din știința politică este fenomenul “clasicului instant”.²⁴ Acestea sînt cărțile care, aproape imediat de la publicarea lor, sînt încorporate în canon – cărți despre care vorbește toată lumea și despre care se presupune că sînt cunoscute cel puțin în trecut. Dacă acești clasici instant vor avea aceeași putere ca și pilonii mai vechi ai profesiei, este poate o întrebare deschisă. Una din descoperirile izbitoare care au apărut din analiza referințelor conținute în restul capitolelor *Noului Tratat*, este cît de scurtă este viața de care se bucură de fapt, cele mai multe dintre operele din științele politice. Mai mult decît trei sferturi din lucrările citate în *Noul Tratat*, după cum arată Apendicele 1A, au fost publicate în cei douăzeci de ani de după 1975 de la publicarea vechiului *Tratat*; și mai mult de 30% au fost publicate numai în ultimii cinci ani.²⁵ Cinicii ar putea spune că este o reflectare a capriciului pur. Alții ar putea spune, cu mai multă înțelegere, că

---

²² Marshal în *In the Praise of Sociology*, definește virtual similar acea disciplină în termenii azece texte “clasice” din sociologia (britanică în cazul lui) empirică pot belică.

²³ Tot astfel precum o generație mai devreme au avut-o cărți (pentru a numi cîteva) ca: *Political Parties* a lui Duverger (1951/1954); *Politics, Parties and Pressure Groups* (1942) și *Southern Politics* (1950) ale lui Key; *Capitalism, Socialism and Democracy* a lui Schumpeter (1943); și *Administrative Behaviour* a lui Simon (1951).

²⁴ Inițial remarcat de Brian Barry (1975) în legătură cu o carte exact din afara acestei perioade, - *Exit, Voice and Loyalty* (1970) a lui Hirschman.

²⁵ Ultima descoperire ar putea fi explicată de faptul că primele trei capitole din fiecare secțiune a *Noului Tratat* au fost explicit instruite spre a se concentra asupra dezvoltărilor de la publicare în 1975 a *Tratatului* Greenstein-Polsby. (Numai autorii ultîmului capitol “Vechi și nou” din fiecare secțiune au fost încurajați să străbată domeniul mai departe). Dar ultimul fapt nu poate fi explicat mai departe în aceeași manieră, și este atît de continuu cu primul, încît pare la fel de improbabil ca și acesta să fie explicat în întregime mai departe în aceeași manieră.

este o reflectare inevitabilă a felului în care blocul de construcție următor se potrivește inevitabil pe ultimul în orice disciplină cumulativă. Oricare ar fi sursa fenomenului, este transparent adevărat că numeroase din blocurile mult discutate într-o anumită perioadă particulară, sînt acum substanțial înlocuite în discursul profesional.²⁶

Totuși, pentru a sugera o impresie rapidă în ce privește dezvoltările substanțiale din cadrul disciplinei în ultimul sfert de veac, cu greu am putea face mai bine altceva decît să enumerăm pur și simplu “marile cărți” produse în acea perioadă, care au inițiat o freneză de încărcare de exact acel soi. Lista este lungă, inevitabil incompletă și discutabilă la margini. Ca și profesiunea mai largă, este totodată anglofonă și orientată spre Statele Unite. Dar, aproape în orice prezentare, acești clasici contemporani ar trebui probabil să includă:

- Graham Allison, *Essence of Decision* (1971);
- Robert Axelrod, *Evolution of Co-operation* (1984);
- Samuel Barnes, Max Kaase *et al.*, *Political Action* (1979)
- Morris Fiorina, *Retrospective Voting in American National Elections* (1981);
- Ronald Inglehart, *Silent Revolution* (1977)
- James March și Johan Olsen, *Rediscovering Institutions* (1989);
- Elinor Ostro, *Governing the Commons* (1990);
- Theda Skocpol, *States and Social Revolution* (1979);
- Sidney Verba și Norman Nie, *Participation in America* (1972);

Printre mult discutatele cărși din ultimii doi sau trei ani, care par să se adauge acestei liste, sînt *Designing Social Inquiry* (1994) a lui King, Keohane și Verba, și *Making Democracy Work* (1993) a lui Robert Putnam.

B Teme recurente

La început am definit politica drept folosirea constrînsă a puterii sociale. Așa cum observat acolo, orice noutate pe care acea definiție o poate pretinde se află în accentul pe care-l pune pe *constrîngere* ca o cheie a politicului. Dar acea noutate nu este numai

---

²⁶ Poate cele mai izbitoare două exemple, din cei ultimii douăzeci de ani revăzuți aici, sînt *Politics and Markets* (1977) a lui Lindblom și *Political Control of Economy* (1978) a lui Tufte – ambele au fost mult discutate la începutul perioadei, dar care acum figurează surprinzător de oeriferic în capitolele Noului Tratat care ating letraturile pe care le-au proliferat.

a noastră. Politicile ca (și politicile de) constrângere au fost, într-un fel sau altul, teme recurente ale științei politice de-a lungul ultimului sfert de veac.²⁷

Ceea ce străbate virtual toate capitolele care urmează, așa cum s-a arătat deja, este o reînnoită recunoaștere a importanței factorilor instituționali în viața politică. Odată cu ridicarea acestui “nou instituționalism” vine și o reînnoită apreciere a istoriei și a întâmplărilor, a regulilor și regimurilor ca forțe constrângătoare în viața politică. Desigur, este de multă vreme un loc comun în anumite colțuri ale disciplinei, faptul că “istoria contează”: pentru aceia care și-au ascuțit dinții profesionali în noțiunile de “clivage înghețate” ale lui Lipset și Rokkan (1967), sau în modelele de dezvoltare ale comunismului, fascismului sau democrației parlamentare ale lui Moore (1966), sau în teoriile “realinierilor critice” ale lui Burnham (1970), nu prea sînt noutăți în ideea că structura de coaliție în momente cruciale din trecut a putut să modeleze viața politică ulterioară. Dar aceste noi teme instituționale sînt acum centrale pentru disciplină ca întreg, de-a lungul numeroaselor sale sub domenii. Exemplele tari includ doi clasici contemporani în istoria politicilor: *Protecting Soldiers and Mothers: The Political Origins of Social Policy in the United States* (1992) a lui Skocpol, și *Belated Feudalism: Labor, the Law and the Liberal Development in the United States* (1991) a lui Orren.

Moștenirea istoriei, spre care ne îndreaptă atenția noul instituționalism este atunci una a constrîngerilor. O alta este natura cuibărită și sădită a regulilor și regimurilor sociale, a practicilor și posibilităților. În acest model de păpușă matrioșca rusească a vieții sociale, mașinațiile comune se petrec relativ aproape de suprafață. Dar, spre a lua numai cel mai simplu exemplu legalist, regulile pe care le invocăm în adoptarea legislației ordinare sînt principii sădite de un ordin mai înalt, reguli de un tip constituțional. Și, așa cum au desoperit recent mai mulți, chiar scriitorii de constituție nu se bucură de o mîină complet liberă: chiar acele “cele mai înalte” legi sînt sădite în alte principii, reguli și proceduri de un ordin chiar mai înalt, chiar dacă de un tip extra legal. Același lucru este adevărat în ce privește toate celelalte practici și proceduri și reguli și regimuri care încadrează laolaltă viața socială. Nici una nu este independentă: toate sînt sădite în, definite în termeni de, lucrează asupra și în relație cu o pletoră de alte practici și proceduri și reguli și regimuri similare. Nici una nu este ultimă: fiecare este cuibărită în cadrul unei ierarhii mereu ascendente a unor

---

²⁷ A existat de asemenea, într-un alt sens, un interes crescînd în micșorarea capacității aparatului de stat. Vezi Rose și Peters (1978), Norlinger (1981) și Fiora (1986).

reguli și proceduri și reguli și regimuri cu atât mai fundamentale, cu atât mai autoritative (North 1990: Tsebelis 1990: Easton 1990: Weingast mai jos: cap. 5; Alt și Alesina mai jos: cap. 28; Cf. Braybrooke și Lindblom 1963).

În spatele tuturor acelor reguli și principii, practici și proceduri cuibărite se află desigur constrângeri socio-economice de un tip mai standardizat. Probabil ca, cu cât sînt mai adînc cuibărite aspectele de organizare socială, cu atât sînt mai robuste, numai deoarece ele sînt sociologic mai familiare și mai productive material: în acestea poate să se afle foarte bine, într-o analiză finală, ultimul izvor al tăriei lor ca și constrângeri asupra folosirii puterii sociale. De cele mai multe ori, totuși acele cele mai adînc cuibărite aspecte ale ordinii sociale își exercită influența fără să sară în ochi, trecînd neobservate și nechestionate. Ultimele izvoare ale tăriei lor ca și constrângeri, de aceea, nu sînt virtual niciodată manifeste (Granovetter 1985).

În alte cazuri, folosirea puterii sociale este modelată și constrînsă de forțele economice care lucrează chiar la suprafața vieții sociale. Aceasta s-ar părea să fie o veche temă obosită, relucrată la nesfîrșit din vremea lui Marx (1852/1972b; 1871/1972a;) și a lui Beard (1913) începe. Totuși aceste teme au fost puternic formalizate și elaborate de clasici contemporani cum ar fi *Politics and Markets* (1977) a lui Lindblom și *Political Control of Economy* (1978) a lui Tufte. Și rămîne surprinzător de mult de spus privitor la aceste teme, asupra logicii socio-economice care limitează perspectivele socialismului electoral, judecînd după opere recente ca cea lui Przeworski și Sprague, *Paper Stones* (1986), și *Commerce and Coalitions* (1989) a lui Rogowski, care întemeiază structura coalițiilor domestice în termenii comerțului internațional.

Folosirea puterii sociale este de asemenea constrînsă încă într-un alt fel care a ajuns recent pe primul plan în diferite subdomenii ale științei politice. Constrîngerile avute aici în vedere sînt de un tip cognitiv, constrîngerii asupra exercițiului rațiunii pure (și mai special, a celei practice). Sociologii și psihologii politici au fost de mult sensibili la aspectele iraționale și raționale ale vieții politice: lucrarea socializării și ideologiei în cadrul sistemelor de credință de masă (Jennings și Niemi 1981; Converse 1964). Dar chiar și modelatorii alegerii raționale au ajuns acum să aprecieze posibilitățile analitice care se deschid atunci cînd se relaxează asumțiunile eroice ale informării complete și ale raționalității perfecte (Simon 1954; 1985; Bell, Raiffa și Tversky 1988; Popkin 1991; Pappi mai jos: cap. 9, Grofman mai jos: cap. 30). Desigur, ceea ce economiștii politici văd ca scurtături informaționale, alții concep ca

fiind imprimări psihologice, și penru tot felul de scopuri astfel încât, clar, diferența încă contează. Dar adevărata convergență care s-a realizat, mai degrabă decât diferențele care rămân, este aceea care din perspectiva prezentă, pare să fie cea mai remarcabilă. Virtual, politologii de orice spiță acordă încă o dată un rol central credințelor oamenilor și a ceea ce stă în spatele lor.

Ceea ce oamenii cred că este adevărat și important, ceea ce ei cred că este bun și valoros, nu numai că ghidează dar și constrânge acțiunile lor sociale (Offe mai jos: cap. 29). Acele credințe, la rîndul lor, se elaborează pe corpul învățăturilor și experiențelor trecute. Modelarea acelor învățături și experiențe poate modela credințele și valorile oamenilor, iar prin aceasta alegerile lor politice (Neustadt și May 1986; Edelman 1988). Manipularea acestor constrîngeri, ca și manipularea oamenilor în cadrul acelor constrîngeri, este un profund act politic meritînd – și tot mai mult primind – la fel de multă atenție analitică ca oricare altul. Printre contribuțiile notabile recente sînt lucrarea lui Allison (1971) asupra “hărților conceptuale”, a lui March (1972) asupra “tendinței model”, a lui Axelrod (1976) privind teoria schemei, a lui Jervis (1976) asupra rolului percepțiilor în relațiile internaționale, și mulțimea de lucrări din comunicarea politică (Nimmo și Sanders 1981; Swanson și Nimmo 1990; Graber 1993).

O altă temă recurentă din noua știință politică pe care acest *Nou Tratat* o cartografiază este aprecierea în creștere după care ideile au consecințe. Acest aspect apare brusc, din cînd în cînd, în discuțiile despre politicile publice. A dobîndi perspective noi asupra unor probleme vechi, a vedea noi modalități de a face lucrurile, a vedea noi lucruri de făcut: toate acestea, aplicate problemelor publice, constituie quitesențial activități politice (Olsen 1972; Nelson mai jos: cap. 24; Majone mai jos: cap. 26). Dar același lucru este valabil și între națiuni: răspîndirea ideii de democratizare, ca și a unor anumite idei despre felul în care se democratizează anumite feluri de regimuri, a fost fără îndoială central pentru unele dintre cele mai dramatice dezvoltări politice recente mondiale. (Whitehead mai jos: cap. 14). În cadrul relațiilor internaționale, de asemenea, răsare drept, încă o dată, un idealism aproape de proporții hegeliene (Goldmann mai jos: cap. 16; Sandres mai jos: cap. 17; Keohane mai jos: cap. 18). Înăuntrul cadrului “politicului ca folosire constrînsă a puterii”, acele manevre sînt echivalente cu acționarea sau înlăturarea constrîngerilor; ceea ce le face mai puțin evident confrontaționale, decât alte exerciții de putere, dar cu toate acestea ele rămîn exerciții de putere.

În fine, a avut loc virtual o topire a distincției fapte versus valori, acel vechi coșmar al revoluției comportamentaliste din cea mai insistent pozitivistă fază a sa. Există rațiuni meta teoretice din belșug pentru a rezista distincției; și în măsura în care distincția poate fi în general trasată astfel încât să fie apărată, există rațiuni etice pentru a insista asupra primatului valorilor, pentru a înisita asupra “științei politice cu un rost” (Goodin 1980; 1982). Dar ceea ce eventual s-a dovedit a fi convingător, a fost simpla recunoaștere a faptului că agenții politici ei înșiși sînt de asemenea, actori etici (Taylor 1967; 1985). Ei internalizează valori și acționează pe baza lor; iar ocazional ei se află în situația de a fi persuadați (ocazional, poate chiar de filosofii politici) de a internaliza alte valori, mai bune.

Dacă vrem să înțelegem comportamentul unor astfel de oameni, trebuie să încorporăm în analiza noastră valori – atât valorile pe care ie le au de fapt, cât și pe acelea pe care ei ar putea ajunge să le aibe. Astfel, *Moral Economy of the Peasant* (1976) a lui James Scott explică rebeliunile țăranilor din Asia de sud est, politicienilor perplecși, în termenii simplii ai reacției oamenilor împotriva politicilor pe care ei le percep ca injuste, în conformitate cu înțelegerea locală a ceea ce cere justiția; iar *Injustice* (1978) a lui Barrington Moore aspiră la generalizarea propunerii. Răspîndirea idealului democratic în Europa de sud, apoi în America Latină, apoi în Europa de est poate fi văzută similar, ca acțiunea politică inspirată de o viziune a ceea ce este bine, combinată cu a viziune a ceea ce este posibil (Dalton mai jos: cap. 13; Whitehead mai jos: cap. 14). A încerca să descâlcești fapte și valori în procesele mentale și dinamica politică care stau la baza acestor dezvoltări ar fi curată nebunie.

Similar, politologii descoperă că doresc din ce în ce mai mult să utilizeze scheme de cercetare complexă care reacționează sistematic structuri, procese și rezultate. Pentru a face astfel ei au nevoie de un cadru teoretic care să poată acoperi și integra toate aceste nivele de analiză. În aceasta se află demonstrabil marea putere a analizei alegerii raționale și a noului instituționalism; iar aceasta, în schimb, poate întrucîtva explica predominanța acelor agende intelectuale în toată știința politică contemporană ca întreg (vezi mai jos Secțiunea IV). Totuși, în același timp, aceste scheme de cercetare complexă aspiră de asemenea, la evaluarea normativă a structurilor, proceselor și rezultatelor, și făcînd astfel ele integrează filosofia politică normativă în schemele lor, în modalități care ar fi constituit o anateme în ochii generațiilor anterioare. În aceasta se află demonstrabil explicația prevalenței operei lui Rawls asupra dreptății (1971; 1993), printre cele mai des citate cărți, și pentru

prezența unor teoreticieni normativi ca Barry, Dahl și Rawls printre cei mai frecvent citați dintre cei mai citați și integratori importanți ai disciplinei (vezi Apendicele 1C, 1D și 1E).

C Voci noi

Am învățat de la feminisți, deconstructiviști și postmoderniști mai general, să fim atenți la “tăceri” – la ceea ce se lasă în afară și la ceea ce rămâne nespus. Când examinezi o disciplină întregă, încercînd să te gîndești la ceea ce nu este acolo, dar ar trebui să fie, este întotdeauna o sarcină intimidantă.

Cu certitudine este destul de adevărat că sub domenii întregi se topesc și dispar. În ultima vreme a existat destul de puțin drept public și destul de puțină administrație publică care să pătrundă în curentul principal al științei politice, față de altă dată (Wildavsky 1964; 1979; Wilson 1973) – deși sînt dovezi că acest lucru se schimbă acum din nou (Drewry mai jos: cap. 6; Peters mai jos: cap. 7; Peters și Wright mai jos: cap. 27). Anumite sub domenii odinioară proeminente sînt subțire reprezentate în *Noul Tratat* – precum probabil că sînt, de asemenea, în istoria recentă a profesiei, pe care li s-a cerut contributorilor să o traseze. Comentarii politiciilor publice astăzi găsesc în general cu mult mai puține ocazii decît altădată să reflecteze asupra politicilor urbane (Banfield și Wilson 1963; Banfield 1970; Katznelson 1981); comentarii relațiilor internaționale spun mai puțin astăzi despre studiile strategice, decît ar fi făcut-o numai în urmă cu cîțiva ani (Schelling 1960; Freedman 1981); cei care scriu despre instituții spun ceva mai puțin astăzi despre odinioară înfloritorul cîmp al reprezentării (Eulau și Wahlke 1978; Fenno 1978); iar cei care scriu despre comportament spun ceva mai puțin astăzi, decît ar fi făcut-o altădată despre influența politică (Banfield 1961), comunicare politică și în general participare politică (cf Pappi mai jos: cap. 9; Dalton mai jos: cap. 13; Grofman mai jos: cap. 30; și McGraw mai jos: cap. 34). În fine, în curentul principal al științei politice anglo-saxone, întotdeauna s-a acordat puțină atenție teoriilor marxiste și izvoarelor din alte limbi – cu toate că, din nou, sînt dovezi că și acesta este un lucru în schimbare (Whitehead mai jos: cap. 14; Apter mai jos: cap. 15; von Beyme mai jos: cap. 22; Offe mai jos: cap. 29).

Prentre cele mai notabile voci noi clar reprezentate în știința politică astăzi, în comparație cu un sfert de secol în urmă, sînt cele ale postmoderniștilor și ale feminisților înșile. Nu numai că există acum o literatură vastă asupra rolurilor distincte pe care femeile le joacă în politică (Nelson și Chowdhury 1994); există acum o voce distinct feminină care se face auzită, în mod deosebit în teoria politică (Pateman 1988; Shanley și Pateman 1991; Young mai jos: cap. 20), în relații internaționale (Tickner mai jos: cap. 18) și politici publice (Nelson mai jos: cap. 24).

Postmodernismul mai general, a făcut pași mai modești, în parte datorită faptului că percepțiile sale centrale sînt discutate pe un plan teoretic atît de înalt (White 1991). Teoreticienii politici, totuși, au arătat cu certitudine un interes (Young mai jos: cap. 20; von Beyme mai jos: cap. 22). Mai mult, astfel de teorii se dovedesc a fi o bogată sursă de inspirație și înțelegere pentru aceia care studiază așa numitele “noi mișcări politice” (Dunleavy mai jos: cap. 10; Dalton mai jos: cap. 13; Young mai jos: cap. 20), fracturarea vechii ordini mondiale internaționale (Tickner mai jos: cap. 18). Oriunde odinioară existau structuri clar definite, iar acum nu mai există nici una (sau există nenumărate deconectate), arsenalul teoretic post-structural poate foarte bine să ofere înțelegere despre cum și de ce s-a petrecut acest lucru.

Postmodernă în totalitate sau nu, știința politică contemporană este hotărît substanțial post-pozitivistă, în aceea că ea a luat cu certitudine la bord substanțiale lecții de critică hermeneutică. Aspecte subiective ale vieții politice, viața mentală interioară a actorilor politici, semnificațiile și credințele și intențiile și valorile – toate acestea sînt acum centrale analizei politice (Edelman 1964; 1988; Scott 1976; Riker 1986; Popkin 1991; Kaase, Newton și Scarbrough 1995). Aceste dezvoltări sînt foarte mult evidențiate în cuprinsul *Noului Tratat*.²⁸

Metodologia politică, mai general, pare să intre într-o fază întrucîtva postmodernă. Poate că puțini sînt metodologii care ar îmbrățișa această auto descriere cu atîta entuziasm ca Alker (mai jos; cap. 35). Numeroși dintre ei, totuși, accentuează acum nevoia de explicații contextualizate și dependente de cale (Jackson mai jos: cap. 32; Ragin *et al.* Mai jos : cap. 33). Aceasta în schimb, reprezintă o oarecare retragere din fața generalității și o avansare spre particularitate, din fața universalității și înspre situaționalitate în prezentările explicative pe care le oferim fenomenului politic. În

---

²⁸ Weingast mai jos: cap. 5; Pappi mai jos: cap. 9; Dunleavy mai jos: cap. 10; Whitehead mai jos cap. 14; Tickner mai jos: cap. 18; von Beyme mai jos: cap. 21; Hofferbert și Cingranelli mai jos: cap. 25; Majone mai jos: cap. 26; Offe mai jos: cap. 29; Grofman mai jos: cap. 30; Alker mai jos: cap. 35.

acel sens, aceste dezvoltări recente din metodologia politică pot fi privite ca o “schimbare postmodernă”.

Într-adevăr, dacă tratăm istoria disciplinei ca întreg, ca “textul” nostru, tehnicile postmoderne ne-ar putea ajuta să vedem numeroase căi posibile pentru dezvoltările viitoare (Dryzek, Farr și Leonard 1995). Aceia fixați pe viziunea de “știință mare” a progresului linear ar putea fi dezamăgiți de perspectiva de dezvoltare de-a lungul unor traiectorii disparate.²⁹ Dar din relatarea lui Dogan a progresului din cadrul disciplinei (mai jos: cap. 3), această proliferare a “noilor spițe” printre politologi, trebuie să fie salutată în mod deosebit, datorită posibilităților fructuoase pe care le crează pentru hibridizare.

IV Configurația profesiei: o analiză bibliometrică

Poate că cea mai bună cale de a substanția aceste afirmații mai vaste privitoare la natura disciplinei, așa cum este revelată în *Noul Tratat*, este printr-o analiză bibliometrică mai apropiată a trimiterilor conținute aici. Stilul convențional al analizei bibliometrice numără cât de frecvent sînt citate anumite lucrări, sau mai comun, anumiți autori. Chiar dacă inevitabil failibile în diferite privințe, ele sînt cu toate acestea măsurători utile pentru tot soiul de scopuri: pentru cîntărirea reputației și situării indivizilor și departamentelor în cadrul profesiei, pentru aprecierea intensității folosirii oricărui studiu sau tip de lucrare sau lucrări de către un anumit individ, și așa mai departe.³⁰

Ceea ce prezintă mai mult interes pentru contextul prezent, totuși, este penetrarea lucrărilor prin membri unei subdiscipline în alte subdiscipline, și rezultanta de integrare a disciplinei care este furnizată de acele lucrări și acei autori. Pentru aceste scopuri am preferat să ne concentrăm, nu asupra numărării de cîte ori apar autorii sau porțiuni din lucrări citate în liste de trimiteri ale celorlate capitole din *Noul*

---

²⁹ Așa cum se relevă cu claritate dacă privim căile dispartate de dezvoltare ale științei politice din cadrul diferitelor comunități naționale. Comparați povestea Statelor Unite , în relatarea clasică a lui Somit și Tanenhaus (1967), cu , spre exemplu, poveștile conținute în Easton, Gunnell și Graziano 1991; Wagner, Wittrock și Whitley 1991; Dierkes și Biervert 1992; Rokkan 1979; și Chester 1986.

Tratat. (Pentru a evita influențarea rezultatelor, aceste numărări exclud sistematic trimerile din lista noastră de trimeri de la sfârșitul acestui capitol.³¹ Această abordare, deși nu fără distorsiuni, pare a fi cea mai potrivită sarcinii noastre.³²

Diverse chestiuni apar relativ clar din numărătoarea bibliometrică ce rezultă. Prima este aceea că vasta majoritate a politologilor sînt specialiști care aduc contribuții în primul rînd la subdisciplinele proprii. O mare majoritate a autorilor și lucrărilor menționate în genere se găsesc în listele de referințe ale unei singure secțiuni subdisciplinare a *Noului Tratat*. Într-adevăr (așa cum arată Apendicele 1B), aproape două treimi din autori sînt menționați o singură dată, în lista de trimeri a unui singur capitol.³³

La cealaltă extremă, o mîna de cercetători apar frecvent în listele de referințe ale capitolelor din *Noul Tratat*. Aproximativ treizeci și cinci de autori (enumerați în Apendicele 1C) sînt meționați mai mult de zece ori în listele de referințe ale unor capitole diferite. Nu ar trebui atribuită nici o importanță specială situației precise a cuiva în liga de onoare rezultată: privind peste listele de referințe ale celor treizeci și patru de capitole, avem aici de a face cu un eșantion mic. Ca atare, în vreme ce o ordonare exactă în cadrul acestei liste poate fi imprecisă, iar calitatea de membru al acestei liste în sine oarecum nesigură la margini, în linii generale această listă pare să aibă atît plauzibilitate de suprafață, cît și un coeficient larg de siguranță, ca un indicator a cărui lucrare este de interes larg în cadrul mai multor subdomenii ale disciplinei.

---

³⁰ Pentru aprecierea pe baza acestor linii a indivizilor și departamentelor din Statele Unite, vezi Klingemann (1996), Date mai recente pot fi obținute la cere de la Klingemann.

³¹ Facem acest lucru pentru a evita “prăjirea cărților” în favoarea generalizării pe care sperăm să o stabilim prin propriul nostru tipar de trimeri. Am exclus de asemenea, așa cum este convențional, toate auto-trimerile la relatările noastre (ceea ce impus dificultăți mai mari decît de obicei contributorilor la *Noul Tratat*, de vreme ce ei de fapt sînt excluși dintr-un sfert din capitolele în care numele lor ar fi trebuit să apară în mod natural, indiferent cine le-ar fi scris. Am numărat toți co-autorii egal și în totalitate (i.e. ca și cum fiecare dintre ei ar fi autorul unei cărți de un singur autor); deși mai puțin convențional, aceasta a părut mai potrivit dat fiind concentrarea noastră asupra pe aprecierea autorilor ca integratori potențiali, mai curînd decît pe alocarea creditului pentru reputație.

³² Cel mai notabil, numărînd de cîte ori apare un autor în lista de trimeri, mai curînd decît numărînd citările în textul capitolelor, introduce o tendință în defavoarea “aricilor” lui Berlin (1953) (care știi un singur lucru mare – sau au scri o singură carte mare) și în favoarea “vulpilor” lui (care știi multe lucruri mici – sau au scris multe cărți sau articole la care fac referință oamenii).

³³ O interpretare descurajantă a acestui rezultat, împreună cu acela din Apendicele 1A, este că cei mai mulți cercetători aduc contribuții minore care vor fi curînd date uitării. Să ne amintim totuși că *Noul Tratat* este o examinare foarte selectivă a contribuțiilor majore din ultimele două decenii; realizarea unei contribuții care a meritat să fie menționată aici este în sine o realizare majoră, și, în acești termeni, este semnul încurajator că sînt atît de mulți cercetători care lucrează pe numeroasele muchii ale disciplinei noastre

Inspectarea numelor din acea listă – și a cărților la care se fac cele mai frecvente referințe (Apendicele 1D), mai special – revelează cu remarcabilă claritate agendele intelectuale care domină curent comunitatea științei politice ca un întreg. Observăm destul de izbitor reziduurile celor “două revoluții”, prima revoluția comportamentală și apoi cea a alegerii raționale, asupra profesiei contemporane. Privind lista celor mai larg citate cărți, vechii clasici ai revoluției comportamentale – *American Voter* a lui Campbell, Converse, Miller și Stocke; *Civic Culture* a lui Almond și Verba; *Party Systems and Voter Alignments* a lui Lipset și Rokkan- sînt și acum acolo, deși pe locurile inferioare. Dar cei care iau cu asalt primele trei locuri sînt clasicii alegerii raționale a următoarei revoluții: *Economic Theory of Democracy* a lui Downs și *Logic of Collective Action* a lui Olson, cărora li s-a alăturat recent *Governing by Commons* a lui Ostrom. Puciul alegerii raționale a avut un succes remarcabil, nu atît de mult prin înlăturarea vechii ortodoxii comportamentale, cît prin tăierea unui rol predominant pentru sine însăși pe lîngă ea.³⁴ Că reziduul revoluției mai vechi este încă atît de puternic evident, este în sine însăși un fapt impresionant privitor la disciplină. Cincii spun că revoluțiile științifice sînt pur și simplu produsul capriciilor și modei. Dacă este așa, ar trebui să ne așteptăm ca un capriciu să dispară complet cînd învinge un altul. Totuși, evident nu aceasta s-a întîmplat. Dacă cunoașterea este strict cumulativă, este poate o altă chestiune. Dar cel puțin mai vechile interpretări nu s-au pierdut pe măsura adăugării celor noi, în decursul revoluțiilor succesive din cadrul științei politice.

Inspectînd aceleași tabele, vedem de asemenea dovada în creștere a următoarei revoluții pe cale să aibă loc: mișcarea “noului instituționalism”. Acea mișcare face parțial parte din aceeași ligă cu mișcarea alegerii raționale – o alianță reprezentată, printre cele mai frecvent citate cărți – de *Governing by Commons* a lui Ostrom și *Institutions, Institutional Change and Economic Performance* a lui Ostrom. În mîinile altor autori noul instituționalism are o distribuție hotărît sociologică și anti alegere rațională. Acest curent este reprezentat, printre cele mai des citate cărți de *Rediscovering Institutions* a lui March și Olson și de *States and Social Revolutions* a lui Skocpol. Admițînd așa cum o face, pe fiecare dintre aceste interpretări – și pe

---

³⁴ Lucrarea lui Barry, *Sociologists, Economists and Democracy* (1970/1978) scrisă la promontoriul acestei schimbări, îi supune pe ambii la o nemiloasă critică logică; în prefața ediției din 1978, el face observații privitoare la remarcabila atenționare a paradigmei “sociologice” (comportamentaliste).

ambele simultan – noul instituționalism are astfel o mare putere în a furniza un cadru integrativ pentru tipurile de design de cercetare complexă discutate mai sus.

Următorul pas în profilul nostru bibliometric al profesiei este de a căuta printre cei mai frecvent citați membri ai disciplinei acei “integratori” ai disciplinei ca întreg. Definim ca “integrator” pe oricine care apare cel puțin o dată în listele de trimiteri din mai mult decât o jumătate (adică, cinci sau mai mult) din cele opt părți subdisciplinare ale *Noului Tratat*. Din cei 1630 de autori reprezentați în trimiterile *Noului Tratat*, numai șaptezeci și doi (4,4 la sută) apar în cinci sau mai multe capitole. Dintre aceia, numai douăzeci și unu constituie “integratori” ai disciplinei ca întreg – în sensul că influența lor se răspândește peste mai mult de o jumătate din părțile subdisciplinare ale *Noului Tratat*. Acești douăzeci și unu de “integratori” sînt enumerați în Apendicele 1E.³⁵ Folosind în mare aceleași tehnici, vedem cât de bine se integrează fiecare dintre subdiscipline într-una mai vastă. Aici ne concentrăm asupra primilor trei dintre cei mai frecvent citați autori din fiecare subdisciplină (aceștia sînt enumerați în Apendicele 1F). Spre a vedea cât de bine este integrată subdisciplina în disciplina mai vastă, punem apoi (în Apendicele 1G) două întrebări. În ce măsură sînt acei cei mai frecvent citați autori, și cel mai des citați în disciplina ca întreg (definiți ca fiind în primele zece rînduri dintre cei mai des citați) ? Și în ce măsură se află acei cel mai des citați autori ai subdisciplinei printre integratorii disciplinei ca întreg ?

Două subdiscipline (Politica comparată și Economia politică) sînt în ambele privințe, deosebit de bine integrate în profesie ca întreg. Există alte subdiscipline (Politicile publice și Administrația și Teoria politică), ai căror cel mai des citați autori servesc drept integratori pentru disciplină ca întreg, în vreme ce sînt altele (notabil Instituțiile politice) cărora le lipsesc în genere integratorii, dar ai căror cel mai des citați autori se află printre cei mai des citați în cadrul disciplinei ca întreg. Mai este o altă subdisciplină (Metodologia politică) ai căror cel mai des citați autori nu figurează nici printre integratorii disciplinei mai vaste, nici printre cei mai des citați. Această subdisciplină din urmă pare să stea substanțial în afară și să se dezvolte relativ independent de disciplina mai vastă.³⁶

---

³⁵ Cu numai douăzeci și unu de integratori dintre sutele de cercetători activi curent, ar putea face știința politică să apară ca o întreprindere relativ neintegrată. Convers, cu o întreagă disciplină care își fixează focusul colectiv pe atît de puțini indivizi și pe munca lor, ar putea proba o mai mare integrare.

³⁶ Ceea ce nu putem analiza folosind aceste date sînt relațiile dintre subdisciplinele științei politice și alte discipline. Despre aceste relații vezi Dogan (mai jos, cap. 3).

O bună viziune compozită asupra alcăturii disciplinei apare din combinarea tuturor acestor criterii: cine sînt “integratorii” profesiunii, cine sînt “cel mai des citați din cadrul disciplinei ca întreg” și cine sînt “cel mai des citați din cadrul propriilor lor subdiscipline”. Așa cum arată Apendicele 1H, există zece cercetători cheie – îi putem numi “centrale de energie” ale disciplinei – care au scoruri mari la toate cele trei criterii. Acești zece indivizi (enumerați ca și “grupul 1” în Tabelul A1.H) sînt printre cel “mai des citați autori”, atît în cadrul disciplinei ca întreg, fiind totodată, și integratori ai disciplinei ca întreg. Alți douăzeci și cinci de cercetători (grupele 2-5 din Tabelul A1.H) joacă într-un fel sau altul roluri importante în disciplină, împreună cu încă alți treizeci și nouă, cu roluri cheie similare în cadrul unei singure subdiscipline.

Schema generală este suficient de clară: există comunități subdisciplinare înalt diferențiate care fac progrese remarcabile. Dar există deasemenea la vîrfurile profesiunii un grup mic de cercetători care acoperă genuin multe (în cîteva cazuri, cele mai multe) din acele comunități subdisciplinare și le integrează într-un singur tot disciplinar coerent.

V Concluzie

Imaginea care apare din această analiză, și din următoarele treizeci și patru capitole ale Noului Tratat pe care ea se bazează, înfățișează tabloul fericit al unei discipline neastîmpărate de cercetători străluciți și întreprinzători care privesc încontinuu deasupra gardurilor care odată separau subdisciplinele. Vechea aspirație spre o Știință Unificată ar putea încă rămîne o himeră (Neurath, Carnap și Morris 1955). Dar la sfîrșitul secolului, a noastră pare cel puțin că este o știință potențial unificabilă. Energia, curiozitatea și deschiderea intelectuală care au fost necesare pentru a ne aduce chiar și pînă aici sînt, în sine însăși, cu siguranță ceva de sărbătorit.

Apendice 1A

Impactul continuu al lucrărilor în științele politice

(Un continuum al lucrărilor semnificative în domeniul științelor politice)

Cât de mare poate să fie impactul continuu al unei lucrări în domeniul științelor politice? Pentru a răspunde la această întrebare, am ordonat toate lucrările din referințele bibliografice ale tuturor capitolelor acestui *Nou tratat* după ordinea primei apariții. Rezultatele sunt înscrise în Tabelul A1.A.

Tabel A1.A Anii de apariție pentru lucrările cuprinse în referințele bibliografice

Anul	Numărul	Procente	Procente cumulate
înainte de 1900	22	0,6	0,6
1900-20	11	0,3	1,0
1921-40	59	1,7	2,7
1941-50	45	1,3	4,0
1951-60	155	4,6	8,6
1961-65	147	4,3	12,9
1966-70	165	4,8	17,7
1971-75	214	6,3	24,0
1976-80	320	9,4	33,4
1981-85	441	13,0	46,4
1986-90	792	23,3	69,7
1991-95	1032	30,3	100,0
Total	3403		

Concluzia acestei analize este că mai mult de jumătate din lucrările menționate în *Noul Tratat* au fost publicate în ultimul deceniu și două treimi au fost publicate în ultimele două decenii. Mai puțin de o zecime fuseseră publicate înaintea apariției volumului *The American Voter* (Campbell, Converse, Miller și Stokes 1960).

Apendice 1B

Frecvența aparițiilor în listele de referințe bibliografice după autori

Per ansamblu, circa 1630 de autori sunt menționați în listele de referințe bibliografice anexate capitolelor 2 până la 35 din *Noul tratat*. Așa cum se practică în mod standard în astfel de analize, am exclus autoreferințele. Totodată, am omis din această analiză propria noastră listă de referințe bibliografice (capitolul 1), pentru a evita distorsionarea rezultatelor în favoarea concluziilor pe care sperăm să le demonstrăm prin prezentul tipar de analiză a referințelor. În cazul autorilor colectivi, fiecare autor a fost numărat ca și cum ar fi fost autorul unei lucrări individuale.

Numărul total al referințelor astfel definite este de 3.341. Numărul mediu de referințe pentru un autor, conform acestor liste, este de 2,1. Totuși, varianța este semnificativă (5,8), iar distribuția este oblică (3,9). Astfel, ar avea mai mult sens să luăm mediana ca indicator al distribuției: mediana ia valoarea 1. Putem întrevedea aceasta privind cu atenție Tabelul A1.B. În cazul mării majorități a autorilor (1063, adică 65,2%), se fac trimiteri doar câte o singură dată.

În analiza noastră, am fost interesați de diferențierea și integrarea disciplinei, pe care am împărțit-o în cadrul acestui *Nou tratat* în opt subdiscipline. Așezată în context, observația anterioară indică diferențierea: aproape două treimi din autori, apărând așa cum o fac în listele de referințe ale doar unui capitol din această lucrare, au fost citați în mod necesar în cadrul doar uneia dintre părțile subdisciplinare ale acestui *Nou tratat*. Alți autori au fost citați cu o frecvență mai mare, în cazul unora mult mai mare. Aceste aspecte vor fi analizate ulterior, în Apendicele ce urmează.

Tabel A1.B Frecvența referințelor bibliografice

Numărul referințelor	Numărul autorilor	Procente
1	1063	65,2
2	266	16,3
3	93	5,7
4	55	3,4

5	52	3,2
6	23	1,4
7	14	0,9
8	12	0,7
9	10	0,6
10	7	0,4
11	10	0,6
12	4	0,2
13	5	0,3
14	2	0,1
15	3	0,2
16	3	0,2
17	2	0,1
18	3	0,2
19	2	0,1
25	1	0,1
Total	1630	100

Apendice 1C

Autorii la care se fac cel mai frecvent referiri în științele politice

Autorii la care s-au făcut referiri în mod frecvent au potențialul de a integra subdomeniile disciplinei. Am definit „autorii la care se fac referiri cel mai frecvent” ca fiind cei care ocupă primele zece nivele în ordinea apariției în cadrul listelor de referințe din capitolele 2-35 ale acestui *Nou tratat*. Astfel am obținut cei 35 de autori (2,1% din totalul autorilor la care se fac referiri), înscriși în tabelul A1.C.

Dacă autorii la care se fac referiri cel mai frecvent ar putea avea valențe integrative pentru disciplină, este totodată posibil ca la aceștia să se facă referiri îndeosebi în propriul lor subcâmp al disciplinei. În acest caz, frecvența trimiterilor la adresa acelui autor nu ar mai dovedi integrarea, ci mai degrabă diferențierea. Pentru a investiga această dimensiune, trebuie să privim care sunt autorii la care se fac cel mai adesea referiri în fiecare subdisciplină (vezi Apendicele 1F).

Tabel A1.C Autorii la care se fac cel mai des referiri, indiferent de subdisciplină

ang	Autori	Număru l aparițiilor în listele de referințe
1	Verba, S.	25
2	Lipset, S.M. Shepsle, K.	19
3	Almond, G. Dahl, R. Riker, W.	18
4	Lijphart, A. Skocpol, T.	17
5	Keohane, R. McCubbins, M. Weingast, B.	16
6	March, J. North, D. Ostrom, E.	15
7	Elster, J.	14

	Inglehart, R.	
8	Barry, B. Downs, A. Olson, M. Przeworski, A. Simon, H.	13
9	Converse, P. Fiorina, M. Ferejohn, J. Schmitter, P.	12
10	Buchanan, J. Easton, D. Lasswell, H. Moe, T. Olsen, J. Ordeshook, P. Rawls, J. Rokkan, S. Sartori, G. Wildavsky	11

Apendice 1D

Cărțile la care se fac referiri cel mai frecvent

Tabelul 1D prezintă cărțile care apar cel mai frecvent în listele de referințe anexate capitolelor din *Noul tratat*.

Tabelul A1.D Cărțile la care se fac referiri cel mai frecvent

Rang	<i>Număr ul de trimiter i</i>	Autor	Titlu	Data apariției
1	11	Anthony Downs	An Economic Theory of Democracy	1957
2	9	Mancur Olson	The Logic of Collective Action	1965
3	8	Elinor Ostrom	Governing the Commons	1990
4	7	Douglass North	<i>Institutions, Institutional Change and Economic Performance</i>	1990
5	6	Gabriel A. Almond și Sidney Verba	The Civic Culture	1963
		Angus Campbell, Philip E. Converse, Warren E. Miller și Donald Stokes	The American Voter	1960
		James G. March și Johan P. Olsen	Rediscoveri ng Institutions	1989
		John Rawls	A Theory of Justice	1971
6	5	Brian Barry	Sociologists , Economists and Democracy	1970/1978
		Morris P. Fiorina	<i>Retrospective Voting in American National Elections</i>	1981
		Seymour Martin Lipset și Stein Rokkan (editori)	Party Systems and Voter Alignments	1967
		John Rawls	Political	1993

William Riker și Peter C. Ordeshook	Liberalism <i>An Introduction to Positive Political Theory</i>	1973
Theda Skocpol	States and Social Revolutions	1979

Apendice 1E

Integratorii

Cine sunt integratorii? Pentru a răspunde la această întrebare, ne-am îndreptat atenția înspre toți autorii la care s-au făcut trimiteri cel puțin de cinci ori. Dată fiind împărțirea universului științelor politice în cinci subdomenii, acești autori ar trebui, în principiu, să fie prezenți în mai mult de jumătate dintre subdomeniile decelate (câte o referință în cinci dintre părțile *Noului tratat*). Astfel, punctul de plecare îl constituie cei 72 de autori care apar în listele de referințe în cel puțin cinci capitole; ei reprezintă 4,4% din cei 1630 de autori.

Definim ca „integrator” pe acel autor care poate fi găsit cel puțin o dată în secțiunile de referințe a mai mult de jumătate dintre cele opt subdomenii (adică în cinci sau mai multe). Din totalul de 1.630 de autori, 21 (sau 1,3%) pot fi încadrați în categoria integratorilor. Numele lor sunt cuprinse în Tabelul A1.E.

Tabel A1.E Integratori ai disciplinei

Numărul părților care apar	în Autor	Apare în părțile							
		2	3	4	5	6	7	8	9
8	Ostrom, E.	x	x	x	x	x	x	x	x
6	Barry, B.	x	x	x	x	x		x	
	Downs, A.		x	x		x	x	x	x
	March, J.	x	x	x	x		x	x	
	Olson, M.	x	x	x		x	x	x	
5	Almond, G.	x	x	x				x	x
	Dahl, R.	x	x	x		x			x
	Erikson, R.		x	x			x	x	x
	Laver, M.	x	x	x		x		x	
	Lijphart, A.	x	x	x		x			x
	Lipset, S.M.	x	x	x			x		x
	Olsen, J.	x		x	x		x	x	
	Ordeshook, P.	x				x	x	x	x

Polsby, N.	x		x	x	x		x
Riker, W.	x			x	x	x	x
Scharpf, F.	x		x	x	x	x	
Shepsle, K.	x		x	x	x	x	
Simon, H.	x	x		x	x	x	
Skocpol, T.	x		x	x	x		x
Verba, S.		x	x	x	x		x
Weingast, B.	x		x	x		x	x

Apendice 1F

Autorii la care se fac referiri cel mai frecvent, pe subdiscipline

Ordinea autorilor la care se fac trimiteri cel mai frecvent, prezentată în Apendicele 1C, ar putea indica fie proeminența puternică a respectivilor autori într-unul dintre subdomenii (diferențiere), fie în mai multe subdomenii (integrare), fie ambele. Pentru a pune ordine în aceste probleme, ne-am concentrat atenția asupra primelor trei poziții pentru fiecare dintre subdomenii.

Cine domină subdisciplinele? Am definit un grup de autori drept proeminenți într-un subdomeniu particular ca fiind aceia incluși în primele trei ranguri ale autorilor la care se fac cele mai multe trimiteri în partea *Noului tratat* dedicată respectivului subdomeniu. După acest criteriu, am descoperit ca 59 de autori (3,6% din totalul autorilor la care se fac referiri) sunt proeminenți în unul – sau, în cazul a trei autori, mai multe (McCubbins, Secțiunile II și VIII; Stokes, Secțiunile III și VII; Verba, Secțiunile I și IV) – subdomenii. Aceștia sunt înscrși în Tabelul A1.F.

Tabel A1.F Autorii la care se fac referiri cel mai frecvent, pe subdiscipline

anguri	Autori	umărul referințe	I de
Partea I Disciplina			
1	Dahl, R.		10
2	Lipset, S.		9
	Verba, S.		
3	Lasswell, H.		
Partea a II-a Instituții politice			

1	North, D.	9
2	Elster, J.	8
	McCubbins, M.	
3	Ferejohn, J.	7
Partea a III-a Comportament politic		
1	Converse, P.	9
	Sprague, J.	
2	Campbell, A.	6
	Sniderman, P.	
	Stokes, D.	
3	Heath, A.	5
	Miller, W.	
Partea a IV-a Sisteme politice comparate		
1	Almond, G.	11
2	Verba, S.	8
3	Inglehart, R.	7
	Lijphart, A.	
Partea a V-a Relații internaționale		
1	Keohane, R.	10
2	Waltz, K.	8
3	Holsti, K.	7
	Krasner, S.	
Partea a V-a Teorie politică		
1	Goodin, R.	6
	Habermas, J.	
	Kymlicka, W.	
2	Barry, B.	5
	Cohen, J.	
	Gutmann, A.	
	Rawls, J.	
	Taylor, C.	
3	Dowding, K.	4
	Galston, W.	
	Hardin, R.	
	Miller, D.	
	Paterman, C.	
	Walzer, M.	
Partea a VII-a Politici publice și administrație		
1	Lindblom, C.	5
	Wildavsky, A.	
2	Merriam, C.	4
	Skocpol, T.	
	Wilson, J.Q.	
3	Derthick, M.	3
	deLeon, P.	
	Esping-Andersen, G.	
	Flora, P.	
	Klingemann, H.-D.	
	Lowi, T.	
	Olson, M.	
	Sharkansky, I.	

Stokes, D.

Partea a VIII-a **Economie politică**

1	Weingast, B.	10
2	McCubbins, M.	8
3	Shepsle, K.	7

Partea a IX-a **Metodologie politică**

1	Achen, C.	6
	King, G.	
2	Beck, N.	5
	Brady, H.	
	Campbell, D.	
	Palfrey, T.R.	
3	Kinder, D.	4
	Lodge, M.	

Apendice 1G

Integrarea subdisciplinelor în cadrul disciplinei

Dintre cei 59 de autori la care se fac cel mai frecvent referiri în cadrul subdisciplinelor (înscriși în Apendicele 1F), 20 (sau 34%) dintre ei se numără între cei la care se fac cel mai adesea referiri în cadrul disciplinei ca întreg (vezi Tabelul A1.C). Aproape două treimi dintre cei proeminenți în cadrul subdisciplinelor sînt în mod predominant proeminenți doar în acele subdomenii, fapt care constituie o măsură a diferențierii în cadrul disciplinei văzute ca întreg. Acest aspect este subliniat de faptul că doar zece (sau 17%) dintre cei 59 de autori la care se fac referiri cel mai frecvent în cadrul subdisciplinelor se regăsesc între cei 21 de integratori ai disciplinei ca întreg înscriși în Apendicele 1E. O perspectivă mai cuprinzătoare ne oferă Tabelul A1.G.

Privind aceste rezultate din perspectiva diferențierii și a integrării, se pare că Comportamentul Politic, Relațiile Internaționale, Teoria Politică, Politicile Publice și Administrația, precum și Metodologia Politică sunt, în mod special, subdomenii marcate de o dezvoltare oarecum independentă. Relativ puțini dintre autorii la care se fac cel mai frecvent referiri în aceste subdomenii figurează printre autorii la care se fac cel mai frecvent referiri în cadrul disciplinei ca întreg (Apendicele 1C) și relativ puțini dintre ei se numără printre integratorii disciplinei ca întreg (Apendicele 1E).

Tabelul A1.G Integrarea subdisciplinelor în cadrul disciplinei

Partea	Coloana 1 <i>numărul autorilor la care se fac cel mai frecvent trimiteri în cadrul subdisciplinei</i>	Coloana 2 <i>numărul celor cuprinși în coloana 1 care fac parte totodată din rândul autorilor la care se fac cel mai adesea trimiteri în cadrul disciplinei ca întreg</i>	Coloana 3 <i>numărul celor cuprinși în coloana 1 care sunt totodată integratori ai disciplinei</i>
I Disciplina	4	4	3 (Dahl, Lipset, Verba)
II Instituții politice	4	4	0
III Comportament politic	7	1	0
IV Sisteme politice comparate	4	4	3 (Almond, Lijphart, Verba)
V Relații internaționale	4	1	0

VI Teorie politică	14	2	1 (Barry)
VII Politici publice și administrație	14	3	2 (Skocpol, Olson)
VIII Economie politică	3	3	2 (Weingast, Shepsle)
IX Metodologie politică	8	0	0
Subtotal	62	22	11
Scădem numele care se repetă	-3	-2	-1
Total	59	20	10
%	100	33	17

Apendice 1H

O trecere în revistă a figurilor de referință pentru disciplină

Tabelul A1.H reprezintă o trecere în revistă a rezultatelor, începînd cu Apendicele C și până la G. El combină trei tipuri de informație.

- Coloana 1 este construită pe baza întrebării: „Se numără autorul printre cei la care se fac cel mai frecvent referiri în cadrul disciplinei ca întreg?”. Autorii cuprinși în Apendicele 1C primesc un x în această coloană pentru „proeminență în disciplină”.
- Coloana 2 este construită pe baza întrebării: „Se numără autorul printre cei la care se fac cel mai adesea referiri în cadrul uneia sau mai multora dintre cele 8 secțiuni subdisciplinare ale *Noului tratat?*” Autorii înscrisi în Apendicele 1F primesc un x în această coloană pentru „proeminență în subdisciplinele lor”.
- Coloana 3 este construită pe baza întrebării: „Este autorul un integrator la nivelul disciplinei ca întreg?”. Autorii înscrisi în Apendicele 1E primesc un x în această coloană pentru a fi „integratori”.

Tabel A1.H Figuri de referință în științele politice

Grupul 1

„Grei” sunt acei autori care sînt integratori și care sînt totodată printre cei la care se fac referiri cel mai frecvent atât la nivelul disciplinei ca întreg, cât și la nivelul uneia sau mai multor subdiscipline. Conform acestor criterii, găsim zece (0,6%) „grei”.

Aceștia sînt:

	<i>Proeminent la nivelul:</i>		
	<i>Disciplinei</i>	<i>Subdisciplinei</i>	<i>Integrator</i>
Almond, G.	x	x	x
Barry, B.	x	x	x
Dahl, R.	x	x	x
Lijphart, A.	x	x	x
Lipset, S.M.	x	x	x
Olson, M.	x	x	x
Shepsle, K.	x	x	x
Skocpol, T.	x	x	x
Weingast, B.	x	x	x
Verba, S.	x	x	x

Grupul 2

Următorul grup cuprinde „integratorii cu o largă vizibilitate”. Aceștia sînt definiți ca integratori care se numără printre autorii la care se fac referiri cel mai adesea la nivelul disciplinei ca întreg, dar nu și în vreun subdomeniu particular. Există șapte (0,4%) „integratori cu o largă vizibilitate”. Aceștia sunt:

	<i>Proeminent la nivelul</i>		<i>Integrator</i>
	<i>disciplinei</i>		
Downs, A.	x		x
March, J.	x		x
Olsen, J.	x		x
Ordeshook, P.	x		x
Ostrom, E.	x		x
Riker, W.	x		x
Simon, H.	x		x

Grupul 3

Sînt patru (0,2%) integratori cu un grad mai scăzut de vizibilitate, însemnând că aceștia intră în categoria integratorilor, dar nu se numără printre autorii la care se fac

cel mai adesea referiri, nici la nivelul disciplinei ca întreg, nici în vreun subdomeniu particular. Aceștia sînt:

	<i>Integrator</i>
Erikson, R.	x
Laver, M.	x
Polsby, N.	x
Scharpf, F.	x

Grupul 4

Primele trei grupuri au epuizat categoria „integratorilor”. În continuare ajungem la un grup de „reprezentanți cu o proeminență generalizată la nivel de subdomeniu”, definiți ca numărîndu-se printre cei la care se fac cel mai adesea referiri atît la nivelul disciplinei ca întreg, ca și în propriile lor subdomenii. Avem zece (0,6%) astfel de autori:

<i>Proeminenți la nivelul:</i>		
	<i>Disciplinei</i>	<i>Subdiscipline i</i>
Converse, P.	x	x
Elster, J.	x	x
Ferejohn, J.	x	x
Inglehart, R.	x	x
Keohane, R.	x	x
Lasswell, H.	x	x
McCubbins, M.	x	x
North, D.	x	x
Rawls, J.	x	x
Wildavsky, A.	x	x

Grupul 5

Alți șapte autori (adică 0,4%) se bucură doar de o „proeminență generală”. Aceasta înseamnă că se numără printre autorii la care se fac cel mai frecvent referiri la nivelul

ansamblului disciplinei, dar nu se regăesc printre cei la care se fac cel mai adesea referiri la nivelul unui subdomeniu particular ori printre integratori. Aceștia sunt:

Proeminenți la nivelul disciplinei

Buchanan, J.	x
Easton, D.	x
Fiorina, M.	x
Moe, T.	x
Rokkan, S.	x
Sartori, G.	x
Schmitter, P.	x

Grupul 6

Grupurile 1-5 epuizează categoria autorilor care sunt integratori ai disciplinei ori la care se fac cel mai adesea referiri la nivelul disciplinei ca întreg. În final, avem un grup de autori care se regăesc printre autorii la care se fac cel mai adesea referiri la nivelul subdomeniilor de activitate, dar nu se califică în conformitate cu celelalte două criterii. Ei ar putea fi numiți „autori reprezentativi pentru subdomenii particulare”. Aceștia sunt în număr de 39 (adică 2,4%). Ei sunt:

Proemineți la nivelul subdisciplinei

Achen, C.	x
Beck, N.	x
Brady, H.	x
Campbell, A.	x
Campbell, D.	x
Cohen, J.	x
deLeon, P.	x
Derthick, M.	x
Dowding, K.	x
Esping-Andersen, G.	x
Flora, P.	x
Galston, W.	x
Goodin, R.	x
Gutmann, A.	x
Habermas, J.	x
Hardin, R.	x
Heath, A.	x
Holsti, O.	x

Kinder, D.	x
King, G.	x
Klingemann, H.-D.	x
Krasner, S.	x
Kymlicka, W.	x
Lindblom, C.	x
Lodge, M.	x
Lowi, T.	x
Merriam, C.	x
Miller, D.	x
Miller, W.	x
Palfrey, T.	x
Pateman, C.	x
Rawls, J.	x
Sharkansky, I.	x
Skocpol, T.	x
Sniderman, P.	x
Stokes, D.	x
Sprague, J.	x
Taylor, C.	x
Walzer, M.	x
Waltz, K.	x
Wilson, J. Q.	x

Grupul 7

Cei 76 de autori (4,7%) cuprinși în grupurile 1-6 prezentați anterior epuizează lista acelor autori care, în conformitate cu criteriile noastre, reprezintă integratori ai disciplinei ca întreg sau se numără printre autorii la care se fac cel mai adesea referiri fie la nivelul disciplinei ca întreg, fie la nivelul vreunui subdomeniu particular. Există alți 1.523 de autori la care se fac referiri în acest *Nou tratat*, ale căror contribuții în științele politice sînt suficient de substanțiale pentru a merita mențiunea la nivelul a ceea ce rămâne, în sine, o listă foarte selectivă.

Mulțumiri

Sîntem recunoscători lui Frank Castles, Mattei Dogan, John Dryzek, Dieter Fuchs, Richard I. Hofferbert, Giandomenico Majone și unui seminar al Unității III de Cercetare al Wissenschaftszentrum Berlin, mai general, pentru comentariile asupra textelor mai timpurii ale acestui capitol. În mod deosebit sîntem recunoscători lui Nicolas Schleyer, pentru ajutorul acordat la cercetarea bibliometrică discutată în Secțiunea a IV a și Apendice.

Referințe bibliografice

- ALLISON, G. T. 1971. *Essence of Decision*. Boston: Little, Brown.
- ALMOND, G. A. 1990. *A Discipline Divided*. Newbury Park, Calif.: Sage.
- _____ and GENCO, S. J. 1977. Clocks, douds and the study of politics. *World Politics*, 29: 489-522.
- _____ and VERBA, S. 1963. *The Civic Culture*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- APSA (American Political Science Association). 1991. *A Guide to Professional Ethics in Political Science*. 2nd edn. Washington, D.C.: APSA.
- AXELROD, R. 1984. *The Evolution of Conperation*. New York: Basic Books.
- _____ ed. 1976. *The Structure of Decision*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- BACHRACH, P. and BARATZ, M. S. 1963. Decisions and non-decisions: an analytic framework. *American Political Science Review*, 57: 632-42.
- BANFIELD, E. C. 1961. *Political Influence*. Glencoe, Ill.: Free Press.
- _____ 1970. *The Unheavenly City*. Boston: Little, Brown.
- _____ și WILSON, J. Q. 1963. *City Politics*. New York: Vintage.
- BARNES, S.; KAASE, M.; et al. 1979. *Political Action: Mass Participation in Five Western Democracies*. Beverly Hills, Calif.: Sage.
- BARRY, B. 1974. Review article: exit, voice and loyalty. *British Journal of Political Science*, 4: 79-107. Republicat în Barry 1989: 186-221.
- _____ 1978. *Sociologists, Economists and Democracy*. 2nd edn. Chicago: University of Chicago Press; publicat original în 1970.
- _____ 1989. *Democracy, Power and Justice*. Oxford: Clarendon Press.

- BEARD, C. A. 1913. *An Economic Interpretation of the Constitution of the United States*. New York: Macmillan.
- BELL, D. E.; RAIFFA, H. și TVERSKY, A., eds. 1988. *Decision Making*. Cambridge: Cambridge University Press.
- BERGER, P. L. 1963. *Invitation to Sociology*. New York: Doubleday.
- BERLIN, I. 1953. *The Hedgehog and the Fox*. London: Weidenfeld and Nicolson.
- BRAYBROOKE, D. și LINDBLOM, C. E. 1963. *A Strategy of Decision*. New York: Free Press.
- BURNHAM, W. D. 1970. *Critical Elections and the Mainsprings of American Politics*. New York: Norton.
- CAMPBELL, A.; CONVERSE, P. E.; MILLER, W. și STOKES, D. 1960. *The American Voter*. New York: Wiley.
- CHESTER, N. 1986. *Economics, Politics and Social Studies in Oxford, 1900-85*. London: Macmillan.
- CONVERSE, P. E. 1964. The nature of belief systems in mass publics. Pp. 206-61 în *Ideology and Discontent*, ed. D. E. Apter. New York: Free Press.
- CORNFORD, F. M. 1908. *Microcosmographia Academia*. Cambridge: Bowes and Bowes.
- CRICK, B. 1962. *In Defence of Politics*. London: Weidenfeld and Nicholson.
- DAHL, R. A. 1957. The concept of power. *Behavioral Science*, 2: 201-15.
- _____ 1961 a. The behavioral approach in political science: epitaph for a monument to a successful protest. *American Political Science Review*, 55: 763-72.
- _____ 1961 b. *Who Governs?* New Haven, Conn.: Yale University Press.
- _____ 1963. *Modern Political Analysis*. 3rd edn. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- DAHRENDORF, R. 1959. *Class and Class Conflict in Industrial Society*. Stanford, Calif.: Stanford University Press.
- DEUTSCH, K. 1963. *The Nerves of Government*. Glencoe, Ill.: Free Press.
- DIERKES, M. și BIERVERT, B., eds. 1992. *European Social Science in Transition*. Frankfurt am Main/Boulder, Colo.: Campus Verlag/Westview.
- DOWNS, A. 1957. *An Economic Theory of Democracy*. New York: Harper.
- DRYZEK, J.; FARR, J. și LEONARD, S., eds. 1995. *Political Science in History*. Cambridge: Cambridge University Press.

- DUVERGER, M. 1954. *Political Parties*, trad. B. și R. North. London: Methuen; original publicat 1951.
- _____ 1966. *The Idea of Politics: The Uses of Power in Society*, trad. R. North și R. Murphy. London: Methuen; original publicat 1964.
- EASTON, D. 1965. *A Systems Analysis of Political Life*. New York: Wiley.
- _____ 1969. The new revolution in political science. *American Political Science Review*, 63: 1051-61.
- _____ 1990. *The Analysis of Political Structure*. New York: Routledge.
- _____ GUNNELL, J. G. și GRAZIANO, L., eds. 1991. *The Development of Political Science: A Comparative Survey*. London: Routledge.
- _____ și SCHELLING, C., eds. 1991. *Divided Knowledge*. Newbury Park, Calif.: Sage.
- EDELMAN, M. 1964. *The Symbolic Uses of Politics*. Urbana: University of Illinois Press.
- _____ 1988. *Constructing the Political Spectacle*. Chicago: University of Chicago Press.
- ELSTER, J. 1983. *Explaining Technical Change*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____ 1989. *Nuts and Bolts for the Social Scientist*. Cambridge: Cambridge University Press.
- EULAU, H. și WAHLKE, J. C., et al. 1978. *The Politics of Representation*. Beverly Hills, Calif.: Sage.
- FENNO, R. 1978. *Home Style*. Boston: Little, Brown.
- FEREJOHN, J. A. 1974. *Pork Barrel Politics*. Stanford, Calif.: Stanford University Press.
- FIORINA, M. P. 1981. *Retrospective Voting in American National Elections*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- _____ 1989. *Congress: Keystone of the Washington Establishment*. 2nd edn. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- _____ 1995. Rational choice, empirical contributions and the scientific enterprise. *Critical Review*, 9: 85-94.
- FLORA, P., ed. 1986. *Growth to Limits*. 4 vols. Berlin: de Gruyter.
- FOUCAULT, M. 1977. *Discipline and Punish*, trad. A. Sheridan. Harmondsworth, Mddx.: Allen Lane.

- FREEDMAN, L. 1981. *The Evolurion of Nuclear Strategy*. London: Macmillan.
- GALTUNG, J. 1967. *Theory and Methods of Social Research*. Oslo: Universitetsforlaget.
- GOODIN, R. E. 1976. Possessive individualism again. *Political Studies*, 24: 488-501.
- _____ 1980. *Manipulatory Politics*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- _____ 1982. *Political Theory and Public Policy*. Chicago: University of Chicago Press.
- GRABER, DORIS. 1993. Political communication: scope, progress, promise. Pp. 305-34 în *Political Science: The State of the Discipline, II*, ed. A. Finifter. Washington, D.C.: American Political Science Association.
- GRANOVETTER, M. 1985. Economic action and social structure: the problem of embeddedness. *American Journal of Sociology*, 91: 481-510.
- GREENSTEIN, F. I. și POLSBY, N. W., eds. 1975. *Handbook of Political Science*. 8 vol. Reading, Mass.: Addison-Wesley.
- HART, H. L. A. 1961. *The Concept of Law*. Oxford: Clarendon Press.
- HIRSCHMAN, A. O. 1970. *Exit, Voice and Loyalty*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- HOLLIS, M. 1977. *Models of Man*. Cambridge: Cambridge University Press.
- HUGHES, E. C. 1958. *Men and their Work*. Glencoe, Ill.: Free Press.
- HUNTINGTON, S. P. 1968. *Political Order in Changing Societies*. New Haven, Conn: Yale University Press.
- INGLEHART, R. 1977. *The Silent Revolution*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- JENNINGS, M. K. și NIEMI, R. G. 1981. *Generations and Politics*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- JERVIS, R. 1976. *Perception and Misperception in International Politics*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- JOHNSON, N. 1989. *The Limits of Political Science*. Oxford: Clarendon Press.
- JOUVENEL, B. DE. 1948. *On Power*, trans. J. F. Huntington. London: Hutchinson; original publicat 1945.
- KAASE, M.; NEWTON, K. și SCARBROUGH, E., eds. 1995. *Beliefs in Government*. 5 vol. Oxford: Oxford University Press.
- KATZNELSON, I. 1981. *City Trenches*. Chicago: University of Chicago Press.
- KEY, V. O. Jr. 1942. *Politics, Parties and Pressure Groups*. New York: Crowell.

- _____ 1950. *Southern Politics in State and Nation*. New York: Knopf.
- _____ 1966. *The Responsible Electorate: Rationality in Presidential Voting, 1936-1960*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- KIEWIET, D. R. 1983. *Micropolitics and Macroeconomics*. Chicago: University of Chicago Press.
- KING, G.; KEOHANE, R. D. și VERBA, S. 1994. *Designing Social Inquiry*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- KLINGEMANN, H.-D. 1986. Ranking the graduate departments in the 1980s: toward objective qualitative indicators. *PS*, 29: 651-61.
- LACLAU, E. și MOUFFE, C. 1985. *Hegemony and Socialist Strategy*. London: Verso.
- LANE, R. E. 1962. *Political Ideology*. Glencoe, Ill.: Free Press.
- LASSWELL, H. D. 1950. *Politics: Who Gets What, When, How?* New York: P. Smith.
- _____ și KAPLAN, A. 1950. *Power and Society: A Framework for Political Inquiry*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- LINDBLOM, C. E. 1965. *The Intelligence of Democracy*. New York: Free Press.
- _____ 1977. *Politics and Markets*. New York: Basic.
- LIPSET, S. M. 1960. *Political Man*. New York: Doubleday.
- _____ și ROKKAN, S., eds. 1967. *Party Systems and Voter Alignments*. New York: Free Press.
- LOWI, T. J. 1964. American business, public policy, case-studies and political theory. *World Politics*, 16: 676-715.
- LUKES, S. 1974. *Power A Radical View*. London: Macmillan.
- MANSBRIDGE, J. J., ed. 1990. *Beyond Self Interest*. Chicago: University of Chicago Press.
- MARCH, J. G. 1972. Model bias in social action. *Review of Educational Research*, 42: 413-29.
- _____ și OLSEN, J. P. 1989. *Rediscovering Institutions*. New York: Free Press.
- MARSHALL, G. 1990. *In Praise of Sociology*. London: Unwin Hyman.
- MARX, K. 1972a. The civil war in France. Pp. 526-77 în *The Marx-Engels Reader*, ed. R. C. Tucker. New York: Norton; original publicat 1871.
- _____ 1972b. The eighteenth brumaire of Louis Napoleon. Pp. 436-525 în *The Marx-Engels Reader*, ed. R. C. Tucker. New York: Norton; original publicat 1871.

- McCOY, C. A. și PLAYFORD, J., eds. 1968. *Apolitical Politics: A Critique of Behavioralism*. New York: Thomas Y. Crowell.
- MEDAWAR, P. B. 1979. *Advice to a Young Scientist*. New York: Harper & Row.
- MERTON, R. K. 1936. The unintended consequences of purposive social action. *American Sociological Review* 1: 894-904.
- _____ 1973. *The Sociology of Science*, ed. N. W. Storer. Chicago: University of Chicago Press.
- MITCHELL, W. C. 1969. The shape of political theory to come: from political sociology to political economy. Pp. 101-36 în *Politics and the Social Sciences*, ed. S. M. Lipset. New York: Oxford University Press.
- MONROE, K. R., ed. 1991. *The Economic Approach to Politics*. New York: HarperCollins.
- MOON, J. D. 1975. The logic of political inquiry: a synthesis of opposed perspectives. În Greenstein and Polsby 1975: vol. i, pp. 131-228.
- MOORE, B., Jr. 1966. *The Social Origins of Dictatorship and Democracy*. Boston: Beacon.
- _____ 1978. *Injustice: The Social Bases of Obedience and Revolt*. London: Macmillan.
- MORRISS, P. 1987. *Power*. Manchester: Manchester University Press.
- NELSON, B. J. și CHOWDHURY, N., eds. 1994. *Women and Politics Worldwide*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- NEURATH, O.; CARNAP, R. și MORRIS, C. L., eds. 1955. *International Encyclopedia of Unified Science: Foundations of the Unity of Science*. 2 vol. Chicago: University of Chicago Press.
- NEUSTADT, R. E. 1960. *Presidential Power*. New York: Wiley.
- _____ și MAY, E. R. 1986. *Thinking in Time*. New York: Free Press.
- NIMMO, D. D., și SANDERS, K. R., eds. 1981. *Handbook of Political Communication*. Beverly Hills, Calif.: Sage.
- NORDLINGER, E. A. 1981. *On the Autonomy of the Democratic State*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- NORTH, D. C. 1990. *Institutions, Institutional Change and Economic Performance*. Cambridge: Cambridge University Press.
- NOZICK, R. 1981. *Philosophical Explanations*. Cambridge, Mass: Harvard University Press.

- OAKESHOTT, M. 1956. Political education. Pp. 1-21 în *Philosophy, Politics and Society*. Seria I. Oxford: Blackwell; originally delivered as an LSE Inaugural Lecture in 1951.
- OLSEN, J. P. 1972. Public policy-making and theories of organizational choice. *Scandinavian Political Studies*, 7: 45-62.
- OLSON, M. Jr. 1965. *The Logic of Collective Action*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- ORREN, K. 1991. *Belated Feudalism*. Cambridge: Cambridge University Press.
- OSTROM, E. 1990. *Governing the Commons*. Cambridge: Cambridge University Press.
- PARSONS, T. 1968. Professions. Vol. xii, pp. 536-47 în *International Encyclopedia of the Social Sciences*, ed. D. L. Sills. London: Macmillan.
- PATEMAN, C. 1988. *The Sexual Contract*. Oxford: Polity.
- POPKIN, S. L. 1991. *The Reasoning Voter*. Chicago: University of Chicago Press.
- _____ *et al.* 1976. What have you done for me lately? *American Political Science Review*, 70: 779-805.
- PRZEWORSKI, A. și SPRAGUE, J. 1986. *Paper Stones: A History of Electoral Socialism*. Chicago: University of Chicago Press.
- PUTNAM, R. D. 1993. *Making Democracy Work*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- RANNEY, A., ed. 1962. *Essays on the Behavioral Study of Politics*. Urbana: University of Illinois Press.
- RAWLS, J. 1971. *A Theory of Justice*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- _____ 1993. *Political Liberalism*. New York: Columbia University Press.
- RIDLEY, F. F. 1975. Political institutions: the script not the play. *Political Studies*, 23: 365-80.
- RIKER, W. H. 1986. *The Art of Political Manipulation*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- _____ și ORDESHOOK, P. C. 1973. *An Introduction to Positive Political Theory*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- RIVLIN, A. M. 1971. *Systematic Thinking for Social Action*. Washington, D.C.: Brookings Institution.
- ROGOWSKI, R. 1989. *Commerce and Coalitions*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.

- ROKKAN, S., ed. 1979. *A Quarter Century of International Social Science*. New Delhi: Concept, for the International Social Science Council.
- ROSE, R. și PETERS, B. G. 1978. *Can Government Go Bankrupt?* New York: Basic.
- RUSSELL, B. 1938. *Power*. London: Allen and Unwin.
- SANDEL, M. 1982. *Liberalism and the Limits of Justice*. Cambridge: Cambridge University Press.
- SCHATTSCHNEIDER, E. E. 1960. *The Semi-Sovereign People*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- SCHELLING, T. C. 1960. *The Strategy of Conflict*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- SCHUMPETER, J. A. 1943. *Capitalism, Socialism, and Democracy*. London: Allen and Unwin.
- SCOTT, J. C. 1976. *The Moral Economy of the Peasant*. New Haven, Conn.: Yale University Press.
- SEN, A. 1977. Rational fools: a critique of the behavioral foundations of economic theory. *Philosophy and Public Affairs*, 6: 317-44.
- SHANLEY, M. L. și PATEMAN, C., eds. 1991. *Feminist Interpretations and Political Theory*. Oxford: Polity.
- SIMON, H. A. 1951. *Administrative Behavior*. New York: Macmillan.
- _____ 1954. A behavioral theory of rational choice. *Quarterly Journal of Economics*, 69: 99-118.
- _____ 1985. Human nature is politics: the dialogue of psychology and political science. *American Political Science Review*, 79: 293-304.
- SKOCPOL, T. 1979. *States and Social Revolutions*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____ 1992. *Protecting Soldiers and Mothers*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- SOMIT, A. și TANENHAUS, J. 1967. *The Development of American Political Science*. Boston: Allyn & Bacon.
- STRETTON, H. 1969. *The Political Sciences*. London: Routledge and Kegan Paul.
- SWANSON, D. L. și NIMMO, D., eds. 1990. *New Directions in Political Communication*. Newbury Park, Calif.: Sage.

- TAYLOR, C. 1967. Neutrality in political science. Pp. 25-57 în *Philosophy, Politics and Society*, ed. P. Laslett și W. G. Runciman. 3rd series. Oxford: Blackwell.
Republicat în Taylor 1985: vol. ii, pp. 58-90.
- _____ 1985. *Philosophical Papers*. 2 vol. Cambridge: Cambridge University Press.
- TSEBELIS, G. 1990. *Nested Games*. Berkeley: University of California Press.
- TUFTE, E. R. 1978. *The Political Control of the Economy*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- VERBA, S. și NIE, N. H. 1972. *Participation in America*. New York: Harper and Row.
- WAGNER, P.; WITTRICK, B. și WHITLEY, R., eds. 1991. *Discourses on Society: The Shaping of the Social Science Disciplines*. Dordrecht: Kluwer.
- WALDO, D. 1975. Political science: tradition, discipline, profession science, enterprise. În Greenstein și Polsby 1975: vol. i, pp. 1-130.
- WEBER, Max. 1946. Politics as a vocation. Pp. 77-128 în *From Max Weber: Essays in Sociology*, ed. H. Gerth și C. W. Mills. New York: Oxford University Press; original publicat 1919.
- _____ 1978. *Economy and Society*, ed. G. Roth și C. Wittich, trad. E. Fischoff *et al.* Berkeley: University of California Press; original publicat 1922.
- WHITE, S. K. 1991. *Political Theory and Postmodernism*. Cambridge: Cambridge University Press.
- WILDAVSKY, A. 1964. *Politics of the Budgetary Process*. Boston: Little, Brown.
- _____ 1979. *Speaking the Truth to Power: The Art and Craft of Policy Analysis*. Boston: Little, Brown.
- WILSON, J. Q. 1973. *Political Organizations*. New York: Basic Books.
- WOLIN, S. 1960. *Politics and Vision*. Boston: Little, Brown.